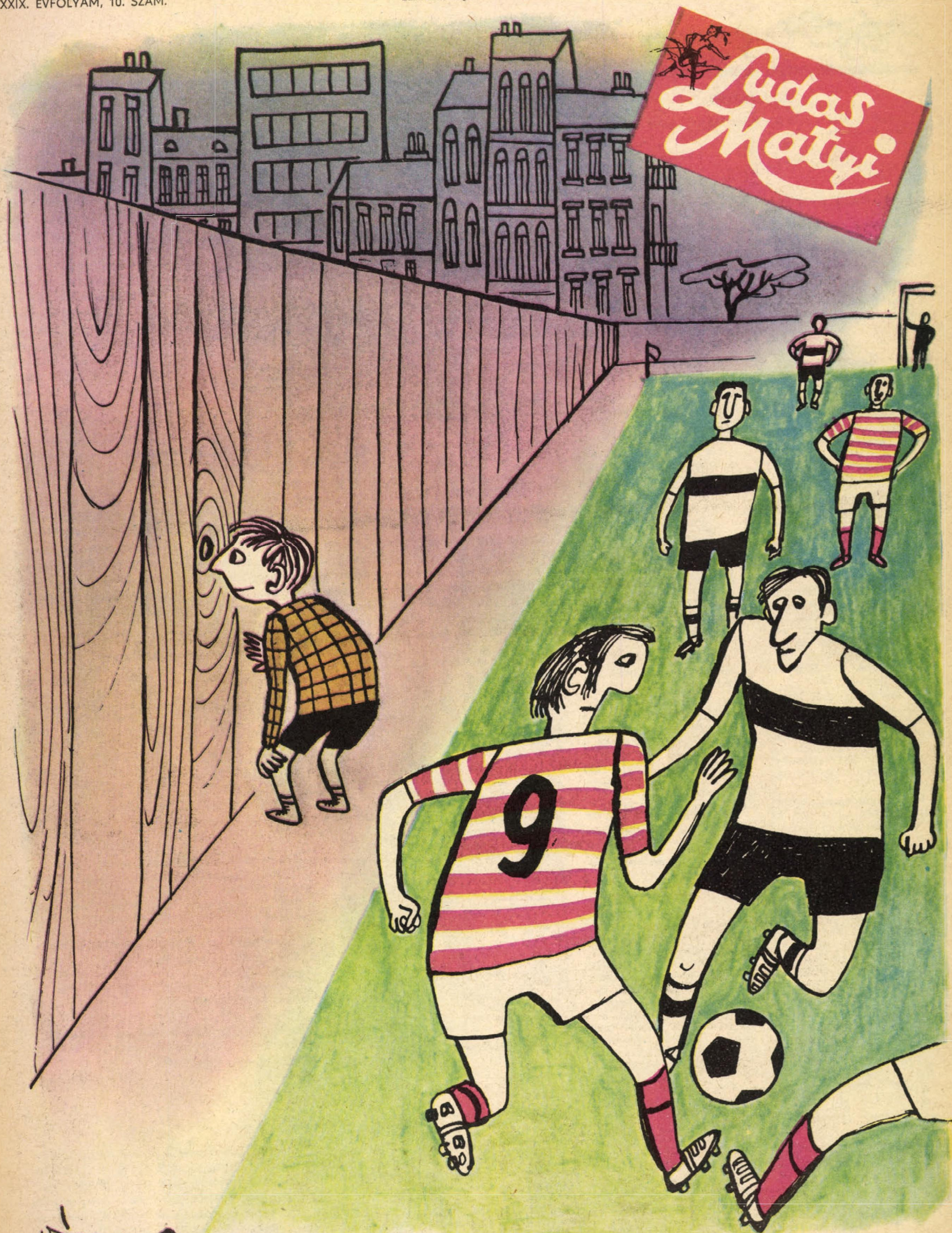
XXIX. ÉVFOLYAM, 10. SZÁM. Ára: 1,80 Ft 1973. MÁRCIUS 8.

Érdektelen mérkőzés

KEDVES LUDAS!

EGY, KETTŐ...

Ügyeket intézni, panaszokat megvizsgálni többféleképp lehet. Például:

1

SZAKÁLLAS ÜGY

Panaszos inget vesz, az ing nyaka rögvest bolyhosodni kezd, ír emiatt a gyártó cégnek, a Szarvasi Ruházati Szövetkezetnek. Válasz Szarvasról: panaszosnak bizonyára erős szakálla van, attól a bolyhosodás.

Panaszos most már a Ludashoz fordul, s közli, hogy még csak legénytoll sem pelyhedzik állán, nem helytálló tehát a szarvasiak okoskodása. Ő viszont nagyon szeretné tudni, mitől bolyhosodik oly hamar az ingnyak?

Tűnődés a szerkesztőségben: hova továbbítsuk az ügyet? Szarvasra nem, hiszen ők egyszer már „válaszoltak". Menjen tehát a levél a Könnyűipari Minisztériumba. Időpont: 1972. november 23.

A napokban levél jött a Könnyűipariból: közölték, hogy a bolyhos ingre vonatkozó panaszt elküldték kivizsgálni. Szarvasra, a Ruházati Szövetkezetbe. Hogy mikor? Ez év február 13-án.

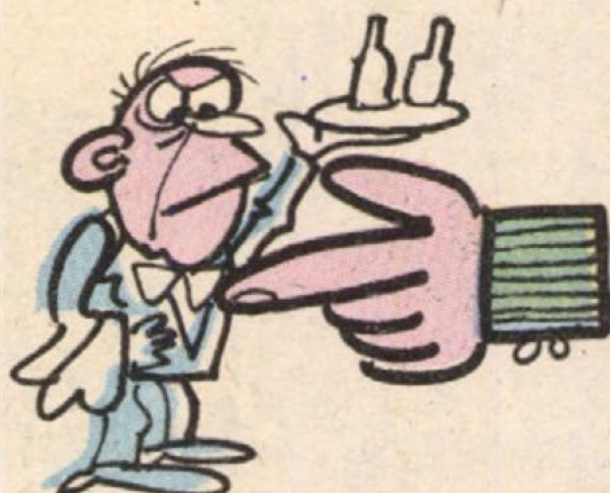
Hogy a két dátum között eltelt 82 nap alatt hol, ki és miért fektette a levelet, arra egyelőre nincs válasz.

2

MENNYIBE KERÜL KÉT PALACSINTA?

Két kispénzű fiatalember bemegy Kaposvárott a II. osztályú Park étterembe. Megisznak két colát, megesznek két adag palacsintát. Kérik a számlát. 34 forint 20 fillér. A két fiúnak csak 30 forintja van. A pincér „kegyes", megelégszik ennyivel is. A fiúk azon tűnődnek, mennyibe kerülhet egy ilyen II. osztályú helyen a palacsinta? Megnézik a számlát, s látják: tíz forinttal többet számolt a pincér.

A számlát elküldik szerkesztőségünkbe, innen postafordultával megy vissza

Kaposvárra, a Városi Tanácshoz.

Tíz nap múlva itt a válasz Kaposvárról: a panasz jogos volt. A városi tanács szabálysértési főelőadója a Park étterem felszolgálóját jogerős határozattal 1500 (ezerötszáz) forintra megbírságolta.

Hát valahogy így kell ezt csinálni.

(r.)

HÁRMASÚTI PANASZ

Kisvárda-Hármasút vasúti megállóhelyen építettek egy szép várótermet. Azonban a Záhony felé menő vonatot egy drótkerítéssel elzárták a váróteremtől, csak egy aluljárón

át lehet a vágányhoz kijutni. Ez olyan körülményes, hogy ha valaki akkor megy ki a váróteremből, mikor a vonat befut az állomásra, talán fel sem tud szállni, mert míg az aluljárón körbe odaér, addigra a szerelvény továbbindul. Ezért az utasok, a biztonság kedvéért, a vonat menetrend szerinti érkezése előtt néhány perccel már kimennek a vágány mellé. Nincs is baj, ha időben érkezik a vonat. De nagyon sokszor késik, 30—40 percet is. Ilyenkor ott toporognak, fagyoskodnak, áznak-fáznak az utasok a sínek mellett. A váróterembe nem mernek visszamenni, mert félnek, hogy elszalasztják a vonatot. Hangos bemondó ugyanis nincs az állomáson, így az utasokat nem tudják tájékoztatni arról, hogy mennyit késik a vonat.

Kedves MÁV! Találjanak sürgősen valami áthidaló megoldást a Kisvárda-Hármasút megállóban naponta várakozó 5—600 ember fent említett panaszának az orvoslására!

B. I.
Döge

UJJÉ, AZ ABC-BEN NAGYSZERŰ!

Tudom, evvel nem mondtam semmi újat, csupán tömören fogalmaztam meg azt az érzést, amely az ABC áruházak minden vásárlójában elárad. Mert az ABC-ben vásárolni nem egyszerűen árubeszerzés, hanem játék, sport, szórakozás, és a többi.

Mindjárt a bejáratban — hogy az elején kezdjem — ott a kosárfogósdi. Ilyen ügyességi produkciót azelőtt csak a vursliban művelhettünk, külön belépőért. Milyen lelemény s fürgeség kell hozzá, hogy lecsapjunk a megfelelő kosárra, *kigabalyítsuk* a többi közül, majd tovaragadjuk!

Odabent első állomásunk a háztartási cikkek polca. Én ott a legutóbb — például — a „Keresd a fogpasztát!" elnevezésű játékkal szórakoztam. (Két és fél perc alatt találtam meg. Az országos csúcs: 1,47!) Hallottam, hogy egyes unalmas alakok föliratok alkalmazásával akarják elrontani ezt az izgalmas játékot. (Le velük!)

Erőnket, ügyességünket és gyors felismerő-készségünket teszik próbára a mirelit-ládák. Ezek fölött ugyan vannak föliratok, de éppen az a vicc, hogy ki-

találjuk, melyik ládában van a szilvás gombóc (és van-e egyáltalán?), ha a fölirat az első ládában mondja?

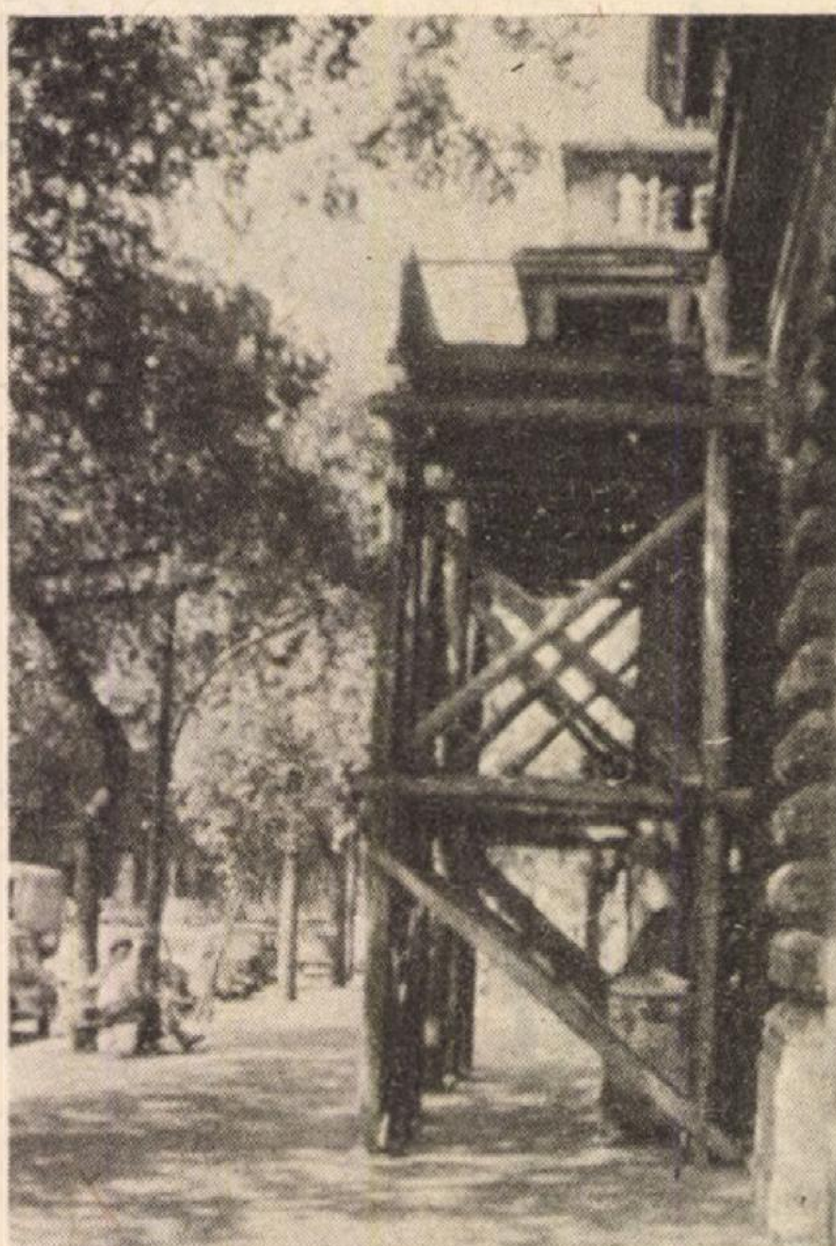
Tovább haladva, méterekén keresztül igen dekoratív látványban van részünk. Embermagasságban kíséri lépteinket a konzervek és készételek tarka kavalkádja. Erről nekem mindig a színdarabok nagy lakomái jutnak az eszembe. Azokban ugyanis a fölhordott ételek kilencvenkilenc százaléka papírmaséból készül, s köztük csupán néhány falat az, ami ehető. A különbség csupán annyi, hogy a színész tudja, melyik az a néhány falat...

Hasonlóan szemet, szívet és lelket gyönyörködtető (no és két-háromszor akkora) látvány az ital-részleg. Emlékszem, hogy a múltkorıban rendelet jelent meg, amely a polcokra rakható italok mennyiségét korlátozta. Elnézem ezeket az üvegektől roskadozó állványokat és arra gondolok, mi lenne itt, ha nem korlátozták volna „őket"?

Hogy jó érzéssel távozzunk, a pénztárak előtt még egyszer alkalmunk van egy kis ügyességi játékra. Itt az nyer, aki a legpontosabban fölméri, hogy melyik sor halad a leggyorsabban.

S. L.

ÁRVA ÁLLVÁNY ÁLL MAGÁBAN

Ez a faalkolmány négy éve áll — város csúfjára — a Népköztársaság útján, az Opera közvetlen közelében. Meddig kell még gyönyörködnünk benne?

Dr. N. K.
Budapest

RANDALÍROZTAM

Van a Keletinél egy nagy posta, s a nagy postában egy kis könyvárus-pult, afféle kerekes pult-taliga. Odamentem a minap — könyvnek nem tudok ellenállni — s nézegettem az újdonságokat. Van-e szebb dolog, mint új könyvet nézni, lapozni, sőt, szagolni? Hisz még a friss nyomdaillat is felséges!

Egyszercsak megszólal egy hang:

— Na tessék! Összefogdos, összetapogat itt nekem mindent, és még ki is nyitogatja!

Püff. A könyvárus hölgy szólalt meg, cseppet sem a bülbülmadár modorában. Gondoltam is, javasolni fogom neki, menjen át eladónak a pokróciparba, de aztán mégis elhallgattam.

A hölgynek ugyanis igaza volt.

Európa-zsebkönyvet tartottam épp a kezemben. Valóban, kinyitogattam itt is, ott is. Pedig azt nem szabad.

Szétesik.

Ezúton kérek tehát bocsánatot a hölgytől, s kérem a többi könyvárust: máskor is tessenek rámszólni, ha randalírozok.

(f. zs.)

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Már megint a cseppentő" című írásukban foglaltakat megvizsgáltuk. Intézkedtünk, hogy az Asaropect-cseppek adagolására szolgáló cseppentő méretében megfelelően igazodjék az üveg méretéhez. A jövőben a készítményt már módosított cseppentővel hozzuk forgalomba. Észrevételüket köszönjük.

Kőbányai Gyógyszerárugyár

„Hol a szerviz?" című közleményük nyomán intézkedtünk, hogy a garancialeveleken feltüntetett téves címeket módosítsák. Egyben felkértük a szekszárdi és a pécsi szövetkezetek elnökeit, hogy az ügyben folytassanak le vizsgálatot.

Pákh Miklós ov.
RAMOVILL

ÚJ ARCOK

Azok, akik szeretnék megtudni, hogy mi a siker titka, bizonyára nagy érdeklődéssel olvasták a Film Színház Muzsika című hetilapban azt az interjút, melyet egyik — üstökösként feltűnt — beat-együttes adott. Az újságíró ezt kérdezte:

— *A Generál-számok nem dicsekedhetnek alapvető zenei újítással, stílusváltozást sem hoztak, a dalok szövegei sem mondanak újat. Mégis, mi az oka, hogy ilyen lelkesen fogadták, az új generációt?"*

Íme, a felelet:

„— *A közönség elunta, hogy mindig ugyanazokat az arcokat látja — még akkor is, ha zenéjüket továbbra is szereti. Nálunk a legidősebb tag is 23 éves csupán...*"

Megvan a Kolumbusz tojása! Nem új utakat kell keresni, nem is új mondanivalót, hanem új arcokat, hiszen a nyilatkozatból kiderül: a közönség nem zenét hallgatni megy a koncertekre, hanem új arcokat kíván látni, mivel abban a fertelmes hangzavarban az esetlegesen előforduló zenét úgysem lehet hallani. Ebből láthatjuk, hogy Szörényi Levente és Bródy János erőfeszítései — az új zenei stílus megteremtése, és a dalokban megtalálható mondanivaló kifejtése — teljesen feleslegesek, mert közben az arcuk nem változott, bár Szörényi a haját is levágatta. Ők azonban már veteránok, leírni is alig merem: Bródy 25 éves, Szörényi pedig 26 esztendőt ért meg, túllépték tehát a nyugdíjkorhatárt. Zenéjük nem kell a fiatal szemeknek, legfeljebb az öregek napközijében koncertezhetnének: itt a közönség már nem lát olyan jól.

Kegyetlen műfaj ez a tánczenélés, ahol nem érvényes az alapszabály, miszerint, nem az a fontos, hogy az ember hány éves, csak a hangja legyen fiatal. Itt bizony nem számít, ha valaki jó énekes, ezt bizonyítja azt is, hogy például a „Made in Hungary" nevű, tánczenei seregszemlére a rádió az évtizedek óta élvonalban levő, ma is kiváló hangú táncdalénekes házaspárt és sok más kitűnő, régi énekest meg sem hívta. Helyettük felvonultatott néhány új arcot, sokkal gyengébb hanggal. Ezek az arcok persze a rádióban nem látszanak, csak a hang hallatszik, de az gyenge, időnként hamis, viszont új arcból, pardon új szájból jön.

Micsoda szerencséje van Bing Crosby-nak és Frank Sinatra-nak, hogy nem nálunk születtek. Mindketten hetvenedik évük felé haladnak, ennek ellenére ma is a műfaj élvonalában vannak. Pedig arrafelé is feltűnnek néha új arcok, de ezek megférnek a régiek mellett.

Úgy látszik, ez hazai specialitás, mert a sportéletben is sorra tűnnek el régi arcok, akik talán attól félve, hogy elküldik őket, maguk vonulnak vissza a ringből, a jégről, vagy a zöld gyepről, mert egy új arc néha becsesebb, mint egy régi jó láb, kemény ököl, vagy tiszta szív.

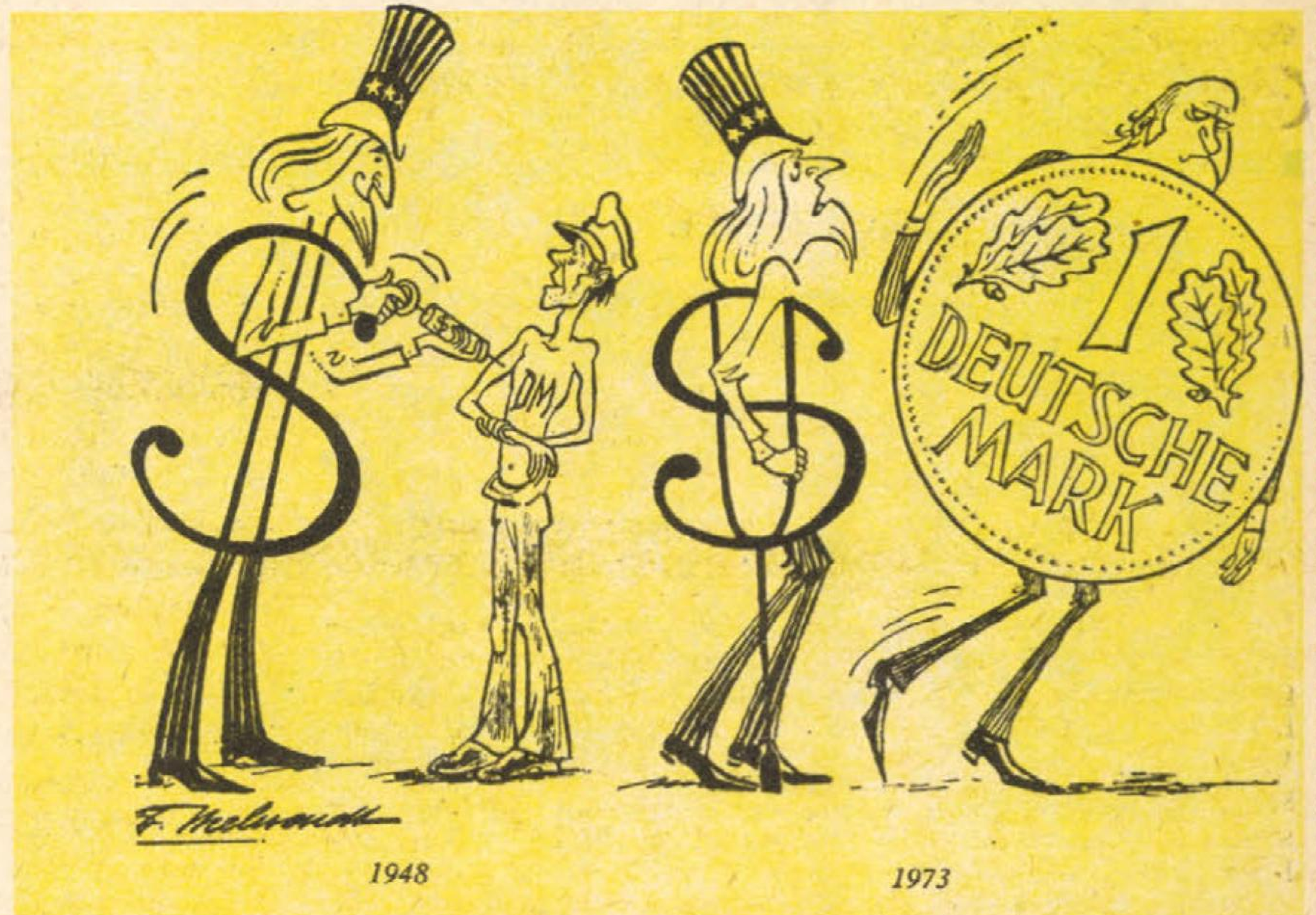
Lehet, hogy a tánczenében és a sportban — hogy csak két területet említsek — az ismert szólás szerint „pofára" mennek a dolgok?

Ha erre gondolok, a méreg pírja futja be azt a nagyon-nagyon régi arcomat...

Ősz Ferenc

5 KARIKATÚRA NYUGATRÓL

VÁLTOZNAK AZ IDŐK...

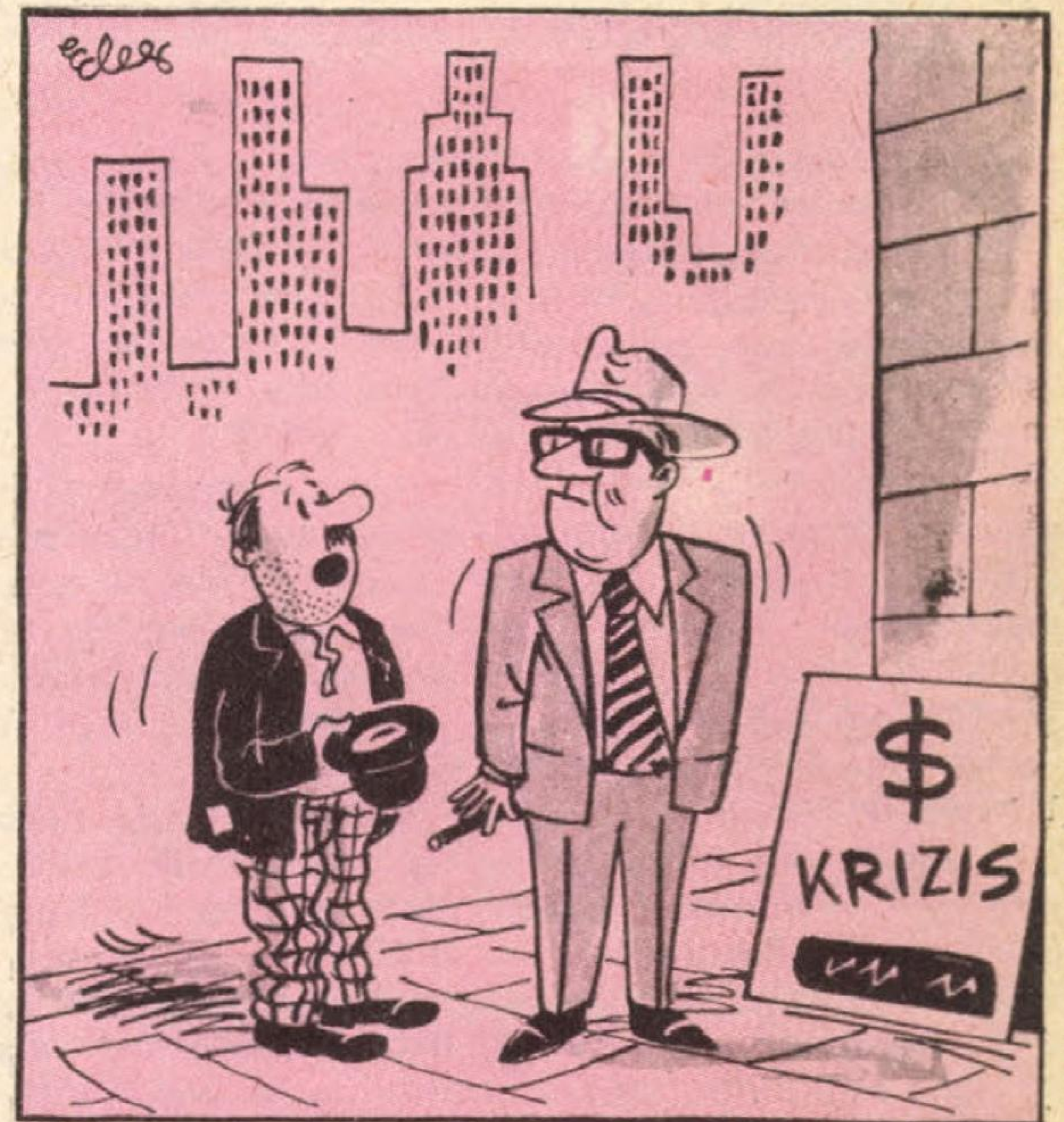
(„Die Weltwoche", Svájc)

AZ AMERIKAI DOLGOZO ES AZ INFLACIO

(„The Christian Science Monitor", USA)

AMERIKAI KOLDUS

– Mondja, uram, nem tudna kisegiteni egy markával?

(„Morning Star", London)

LICHTENSTEINBEN SZAVAZTAK A FERFIAK: A NŐK NEM SZAVAZHATNAK

– Mi ragaszkodunk a hagyományokhoz...

(„Arbeiter Zeitung", Bécs)

TÜNODES

– Magamra maradtam: én vagyok az utolsó élő ember Észak-Írországban és elfelejtettem, hogy katolikus vagyok-e vagy protestáns...

(„International Herald Tribune", Párizs)

KÉT KRÉTA-RAJZ

Történelemóra

Édes fiam – szólt a tanár –,
tudja, ki volt Kinizsi Pál?
Sorolja el szépen sorba,
mit hagyott az utókorra?
A gyors válasz magasba tört:
– Tanár úr, a Kinizsi sört!

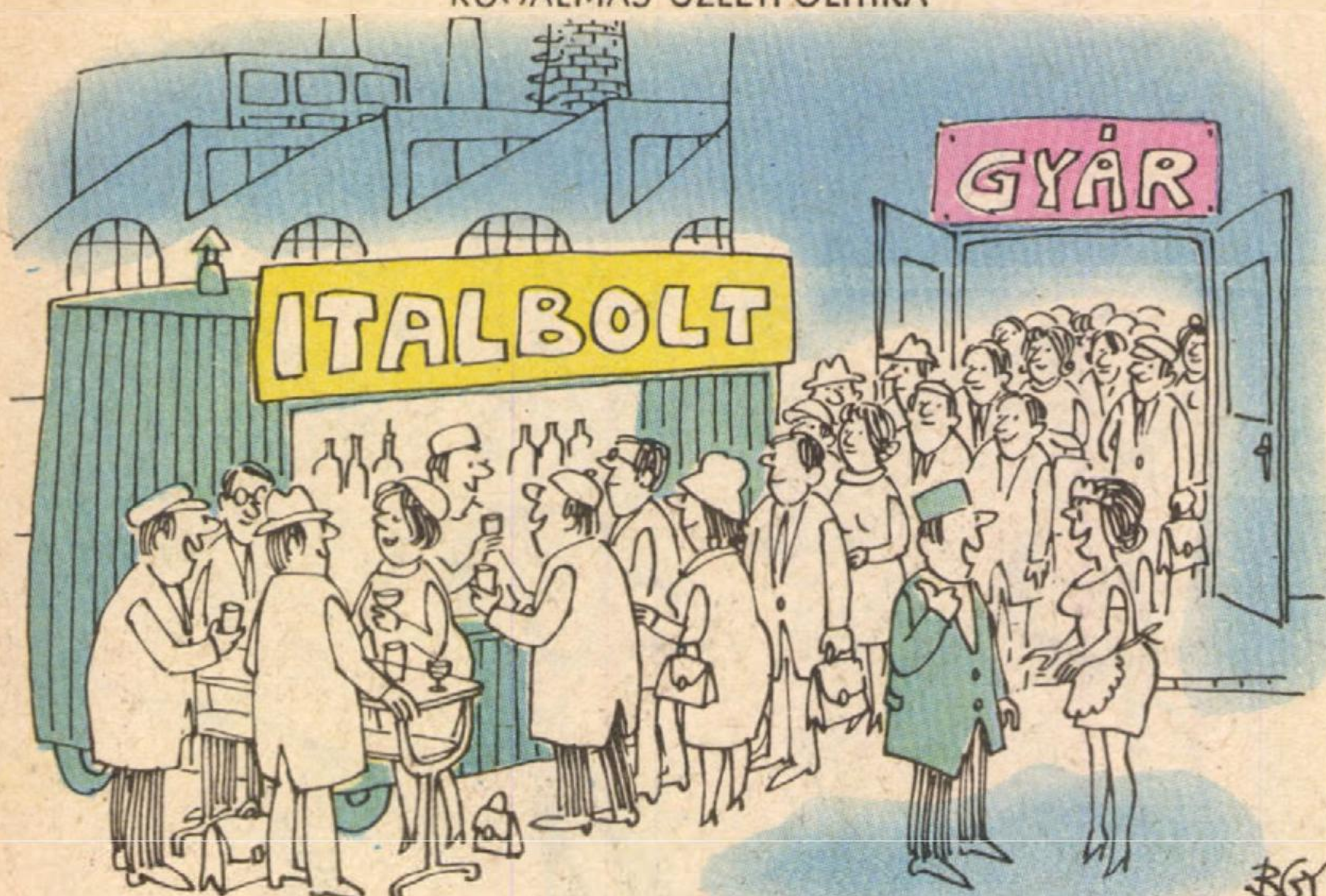

A súgásról

A rossz színész s a rossz diák
csak másokban keres hibát.
Ha szereplésük balsiker,
sosem érik be ennyivel;
még ők hencegnek: De bosszantó,
milyen pocsékul súg a súgó!

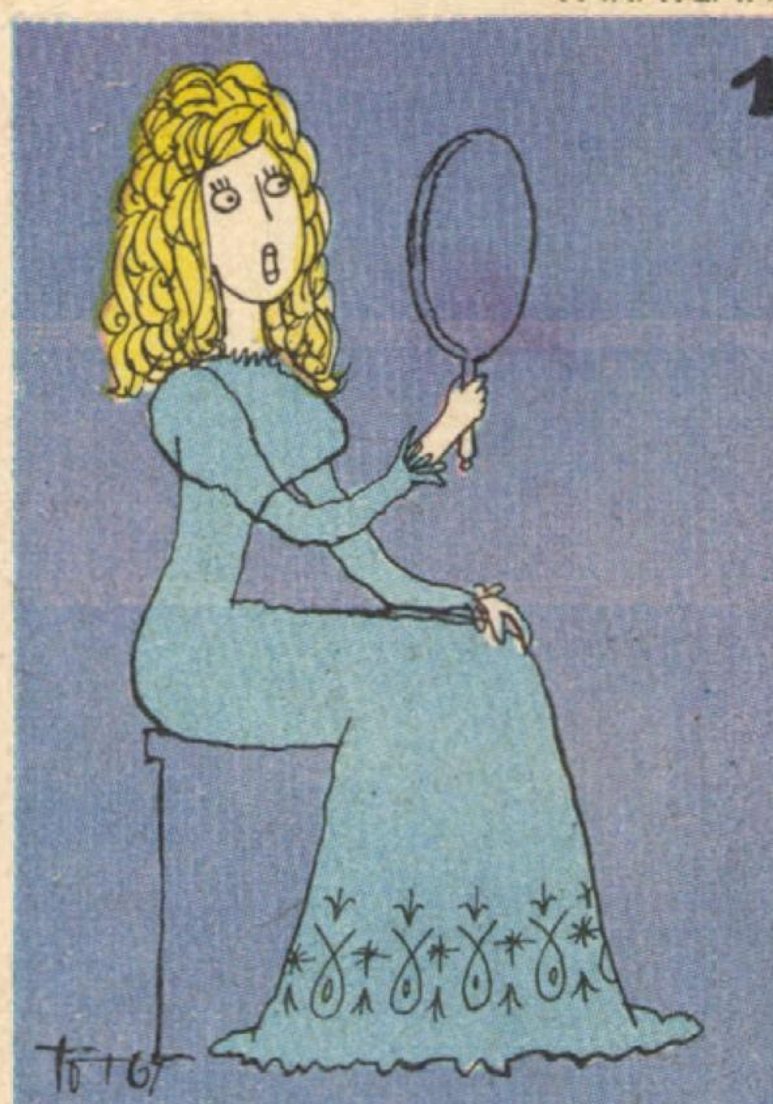
Székely Dezső

RUGALMAS ÜZLETPOLITIKA

– Huszonhatodikára átvontatjuk a gépgyár elé, ott akkor lesz fizetésnap.

VÁRATLAN FORDULAT

– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem, ki a legszebb a világon?

Gondtalan maszekolás

Egy olvasónk, mint levelében megírta, három fotelt vásárolt. A három fotel 12 lábából először kilazult egy, aztán követte a többi is. Szerencsére a garanciális időn belül. A vevő telefonált a fotelekért felelős kátéeszbe. Tudomásul vették a panaszát és azonnal intézkedtek. Néhány nap múlva a vevő, miután a jól megjavított foteleket átvette, bizalommal fordult a kátéesz kiküldöttjéhez:

— Akad még nálam javítani való — mondta. — Például ennek a Schöberl fotelágynak a megjavítása menynyibe kerülne? — mutatott az egyik régi bútordarabra.

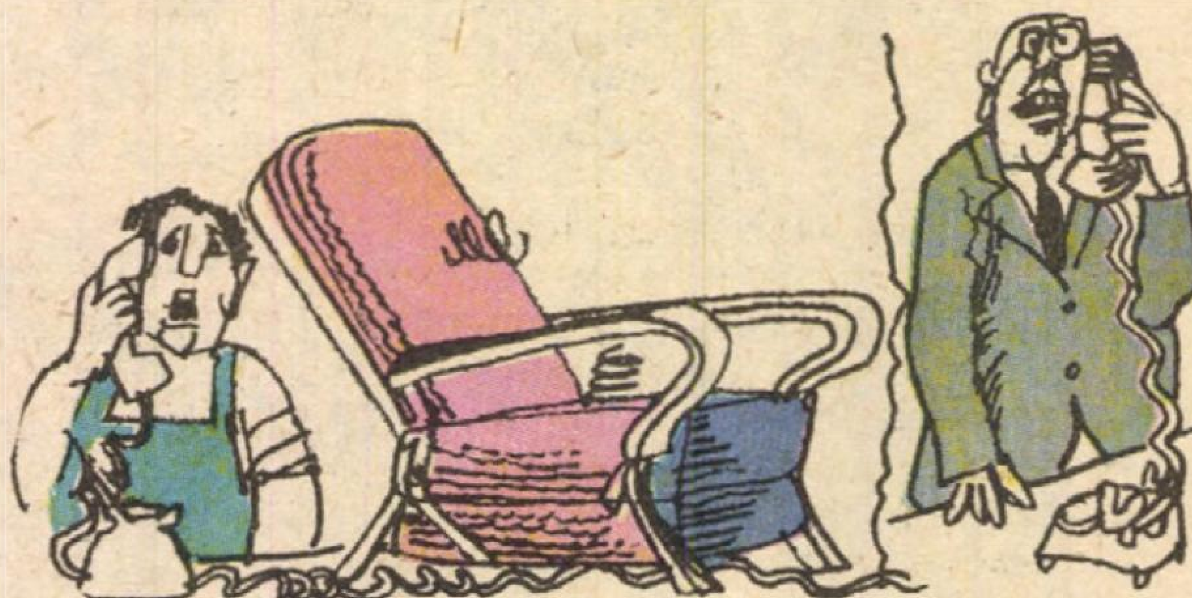
— A támla farésze törött, a rugóját át kell kötözni, az afrikot fel kell frissíteni — sorolta egymás után a szövetkezeti ember. — Ehhez persze le kell fejteni a huzatot, de azt megmentjük. Kitűnő epinglé. Az egész háromszáz forintba kerül, szinte újonnan tetszik visszakapni. Tehertaxival vagyok, azzal hoztuk a fotelokat. Most még a fuvar sem kerülne pénzbe.

A megegyezés pillanatok műve volt. Felberregett a motor és a megrendelő örült, hogy kevés pénzért néhány nap múlva szinte újként kapja vissza az ő régi kedvelt Schöberljét.

Elmúlt egy hét, majd utána még másik kettő, de a Schöberl nem jött haza. Nem hozták és hiába volt négy vaskos lába, egyedül nem tudott a gazdájához visszatalálni a Kőfejtő utcába. A megrendelő felhívta a kátéeszt. Bemondta a nevét és megkérdezte, hogy mi van az ő Schöberljével? Kisvártatva egy mély férfihang udvariasan közölte vele, hogy ők nem tudnak semmiféle Schöberlről, az náluk nincsen se újonnan, se javításban.

Mintegy félóra múlva megszólalt a telefon:

— Miért tetszett engem lebuktatni? — szólalt meg a drót túlsó végén a kátéesznek az a dolgozója, aki a Schöberl javítását elvállalta. A megrendelő csak hebegni tudott: ő nem akart senkit

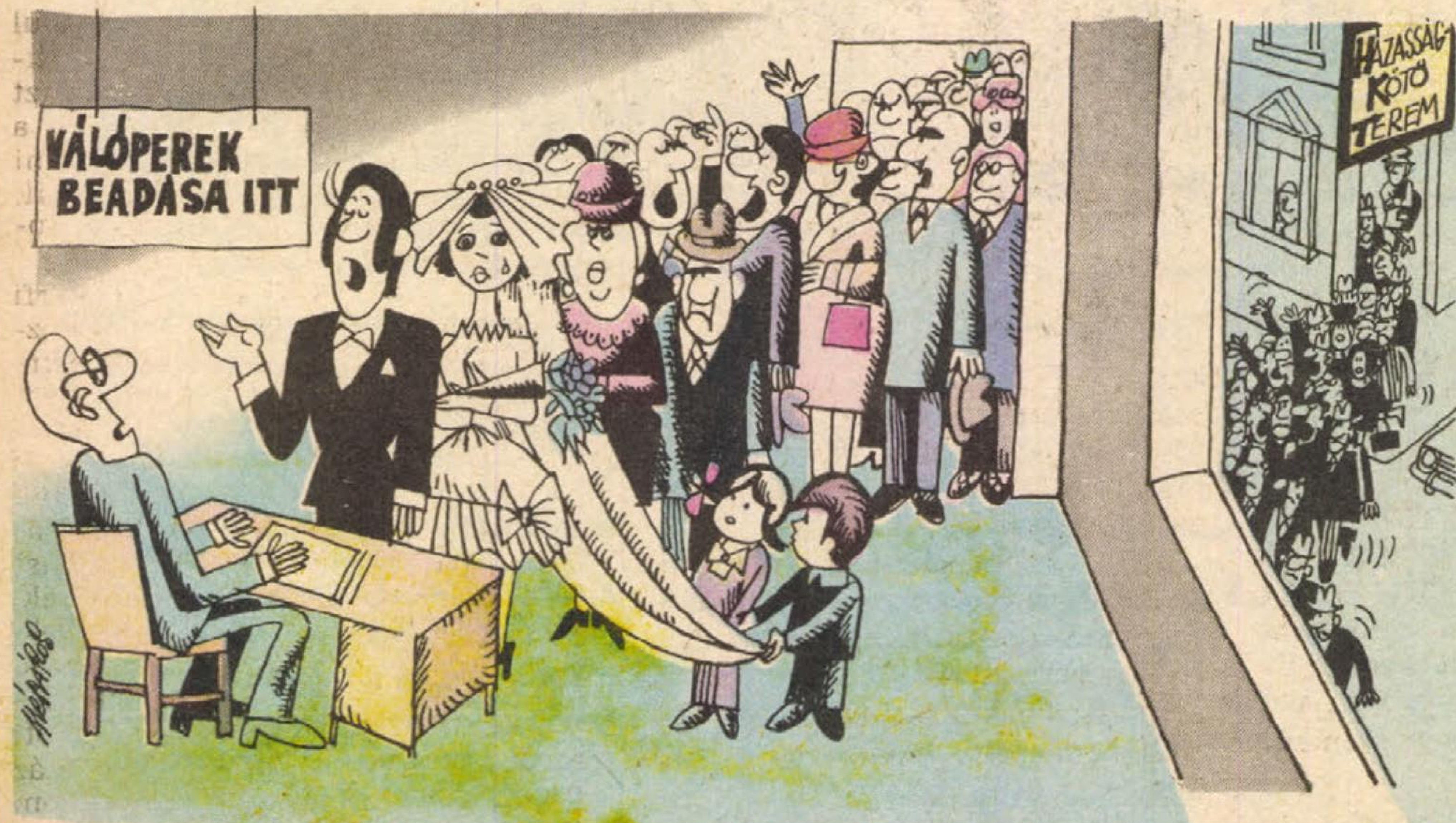
sem lebuktatni, csupán reklamálta a Schöberljét. Mint kitűnt, rossz helyen reklamálta. A telefont ugyanis a műhely főnöke vette fel, akinek fogalma sem volt arról, hogy a kátéesz dolgozója maszek munkában, (hivatalos látszattal) elvállalta a javítást és az üres tehertaxival visszfuvarként a szövetkezet műhelyébe szállította.

A megrendelő most már azon törte a fejét: hogy mi lesz? A műhelyfőnök engedi-e befejezni a maszek munkát az olcsó háromszázért, vagy a szövetkezet átveszi a megrendelést és szabályosan le fogja számlázni — drágábban? Akkor érte nagy meglepetés, amikor a Schöberljét szinte újjávarázsolva, hazaszállították 228 forintos végösszegű, szabályosan kiállított számlával.

Ha a Schöberl egyedi darab is, az iparengedély nélküli maszekolás nem egyedi jelenség. Ne tessék tehát csodálkozni, ha gondolatban megróttam a póruljárt szövetkezeti dolgozót, amiért a suba alatti maszek munkát olyan ügyetlenül szervezte meg. Mert, amit az ember csinál, azt csinálja jól! Az ebben nála járatosabb, és a különböző szakmában hasonlóképpen maszekoló dolgozók ugyanis az elterjedt szokások szerint az ügyfélnél hagyják a lakáscímüket, (a fejlettebb technikával dolgozók, a lakásuk telefonszámát!) hogy munkahelyük megkerülésével, közvetlenül meg lehessen őket találni. Hívásra házhoz is mennek. Könnyen tehetik! Vállalatuk és szövetkezetük munkaidejéből és anyagából — adó és rezsimentesen — gondtalanul maszekolhatnak, és felszámíthatnak annyit, amennyi csak jólesik: az ügyfél ugyis azt hiszi, féláron dolgoznak neki, amíg csak rá nem jön, hogy olykor az a drága, ami olcsónak látszik.

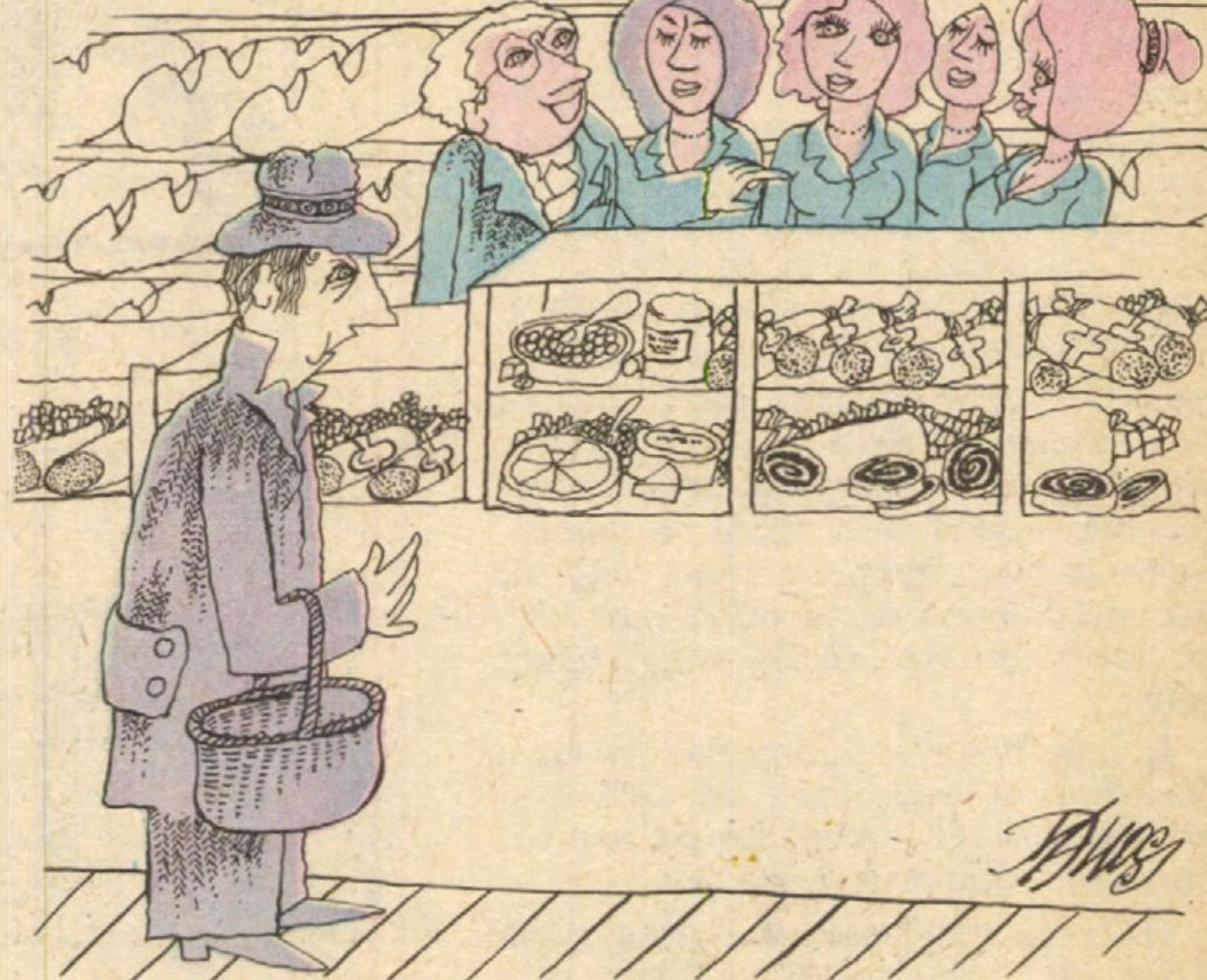
Földes György

VIDÁM ESKÜVŐI MENET

– Miért csodálkozik, útközben összevesztünk!

EGY KÖZÉRTBEN

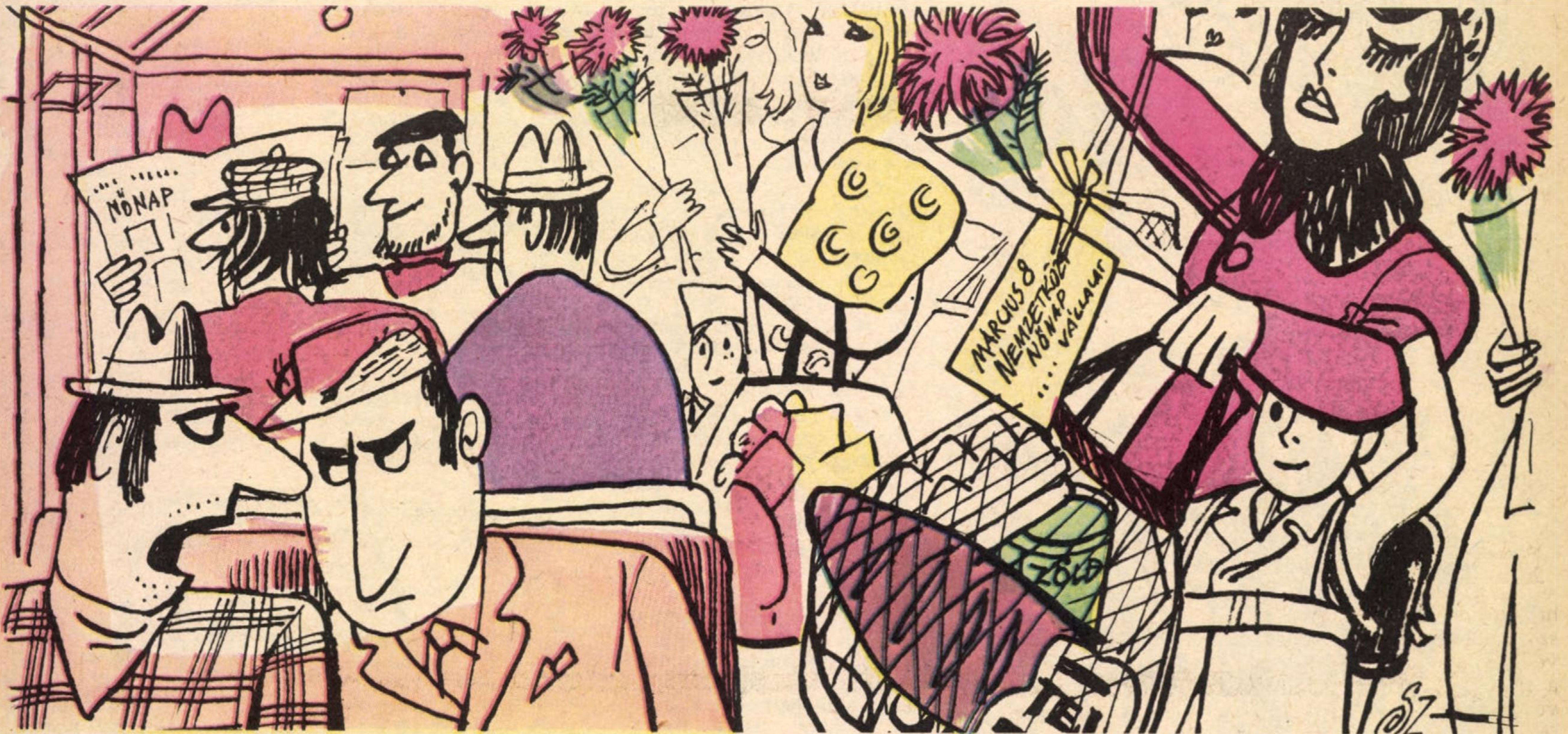

– Ec, pec, kimehetsz, holnapután bejöhetsz, cérnára, cinegére, ugorj cica az egérre, fuss! Te szolgálod ki a vevőt...

NŐKRŐL NŐKNEK A NŐNAPRA

MEGÉRTŐ FÉRFIAK

Szűr-Szabó József rajza

– Szegény nők! A munka és a bevásárlás után még tipródnak is a zsúfolt járműveken...

Egy asszonyka észrevette,
Hogy a férjura
Márciusnak elején oly
Töprengő, fura.

Hol köszöntőt tanulgat, hol
Faggatózik ő:
Jácintra vagy tulipánra
Vágyik-e a nő?

Az asszonyka szíve dobbant,
– Jaj, de érdekes,
Férje, lám, az ő számára
Virágot keres.

Felköszönti őt a drága,
Szöveget tanul.
Nőnapon, óh, boldog lesz ő
Mondhatatlanul!

...Jött a nőnap és a férj már
Korán távozott.
Este jött meg, és nejének
Semmit sem hozott.

Az asszonyka ki is mondja,
Szívén ami rág:
– Hát nem engem köszöntesz? Nem
Enyém a virág?!

A férj legyint: – Nem trubadúr
Otthon, aki nős.
Az üzemben voltam én
A nőnapfelelős!

K. Tóth Lenke

A MI FALUNKBAN

A mi falunkban legalább egy hétig készülődnek a nőnapra, így volt ez tavaly is, az idén sem lesz másként. Az ünnepvárás nagymosással kezdődik, amikoris egyik asszony kora hajnalban, a másik éjszaka zúgatja a mosógépet a konyhában, vagy nagyteknőben dörzsöli a ruhát, aszerint, hogy egyéb munkáitól mikor szabadul. Az asszonyok ilyenkor különös gondot fordítanak férjük vagy legényfiuk fehér ingeire, hogy az ünnepségen ne valljanak szégyent a ruházatukkal. A községi fúvószenekar tagjainak például hat fehéring kell a nőnaphoz. Ők ugyanis már jóval előbb megkezdik a készülődést, az együttes gyakorlást, jól össze kell szokni a sokféle hangszernek, ha azt akarják, hogy ezen a jeles napon az összhang hibátlan legyen.

Próbál a zenekar a nagyvendéglőben, szerdai nap, délelőtt. Az asztalokon teli söröskorsók pompáznak hatalmas habokkal, a csapos rendelés szerint hordja fel a frissen főtt kolbászt, hófehér pille-kenyerekkel a megfáradt muzsikusnak. A kolbászra jobban ízlik a sör, utána friss erővel újból megszólal a kürt, a pikula, a nagydob, a járókelők ütemre lépkednek a főutcán.

A zenekar tagjai annyit toretik magukat ezeken a próbákon, hogy egyikük-másikuk alig találja meg az utat hazafelé. Otthon pedig ilyenkor megértő türelem fogadja őket. Hitvesi alázat, sőt némi sajnálkozás is bizonnyal, szegények, mennyi áldozatra képesek a nőnapért.

Késes Kiss Antal hajdanvolt iskolatársam a karmester. Az egyetlen, akinek félnapszám egy kortyintás sör le nem szalad a torkán. Neki legföljebb egy-egy pohárka helybeli főzésű szilvóriumot hoz a csapos, azt is csak akkor, ha Anti külön int. Ha már épp idehaza vagyok, meg is kérdem tőle: hol lesz az ünnepség?

— Hát itt a nagyvendéglőben, szombat este. A téesz-vezetőség birkavacsorát ad a nőnap alkalmából.

— Birkavacsorát? Nagy ötlet.

— A mi vezetőségünknek mindig ilyen nagy ötletei vannak. Ha jól számolom, egy év alatt ez lesz a harminckettedik birka, amit levág-

nak, igaz, hogy ebből harminc vacsorát zártkörűen rendeztek. Mi, tagok, csak a szagát éreztük, mármint a pörköltszagot. Elterjed ám az, egy ilyen csepp faluban.

Késes Kiss barátom meghív az ünnepségre. Köszönöm, ott leszek. Elérkezik az ünnepség délutánja, s legnagyobb csodálkozásomra tele a nagyvendéglő fehéringes férfiakkal, pedig csak este hatra szól a meghívó.

— Egyszerű oka van ennek édes komám — nyugtat meg Antal barátom kissé már kapatosan, de annál ízesebb szóval. — Nem tehetjük ki az asszonyokat annak, hogy idejövünk és minden jó hely foglalt. Előrejöttünk mi, férfiak. Hiszen az asszony ilyenkor nem jöhet még. Ott a jószág, azt etetni kell, a házat, a gyerekeket rendbe tenni, megvacsoráltatni, ahol iskolás gyerek van, a leckéjét kikérdezni, folytassam-e?

Jobb, ha nem folytatja, hiszen alig hallom a szavát. Az egyik társaság itt mellettünk dalra fakadt, csupa mélyzengésű férfihang, ne teljék olyan keservesen a várakozás ideje.

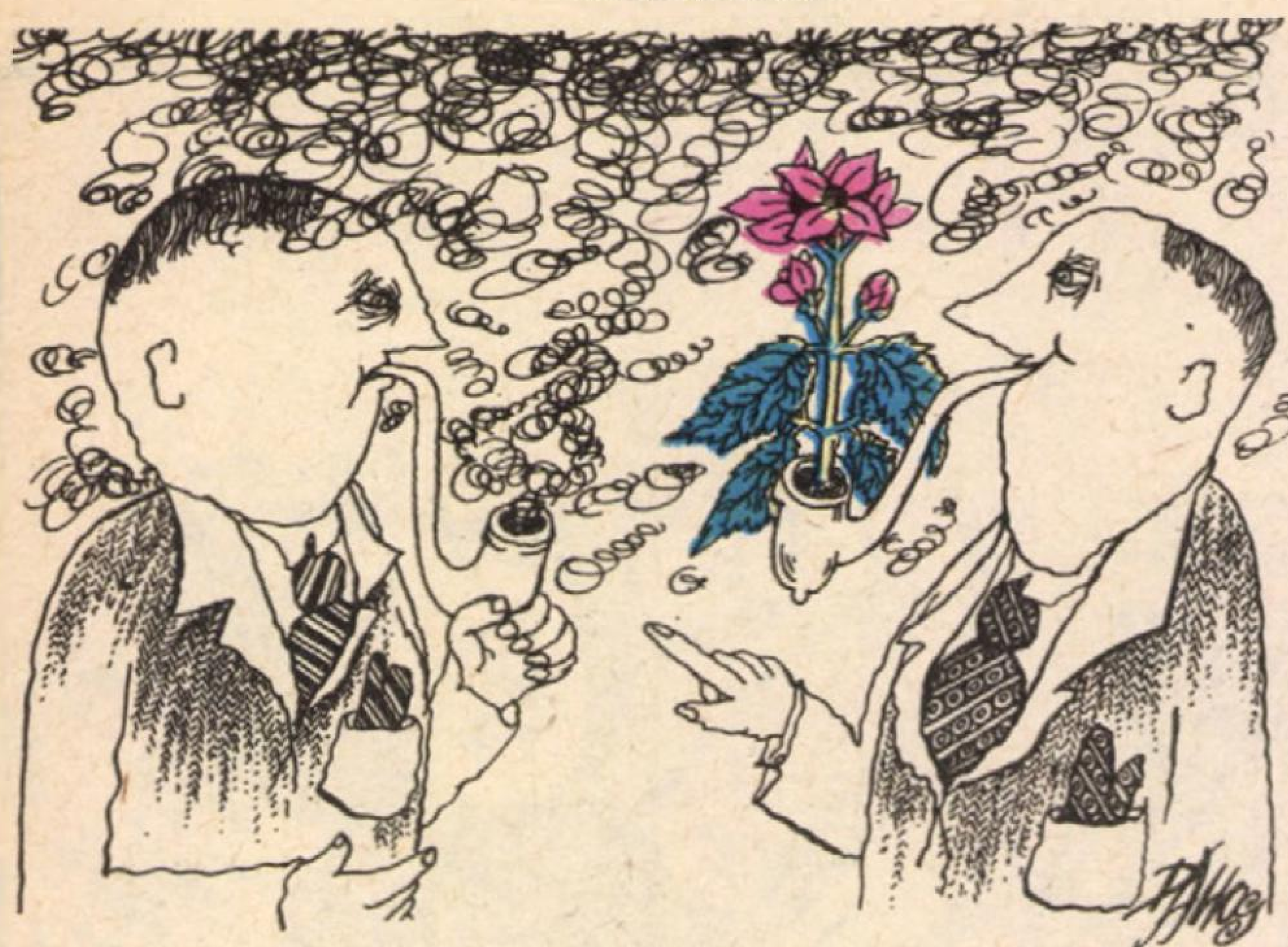
Elhallgat a nóta: koccintási szünet. A nőnap tiszteletére csendül össze megannyi pohár. A konyha felől az üzletvezető nyurga alakja tűnik fel. Odajön, félrehívja Antit.

— Emberek! — fordul kevéssel utóbb a körülállókhoz az én barátom — azt mondja a főnök, megfőtt a birka, ideje lesz felhordani az ételt, ne várjunk senkit, hadd peregjen flottul a dolog.

Így is történt. A sok férfi azonmód nekilát, mert köztudott, hogy a pörkölt zsírja a tányéron hamar elhűl, kész gyomorrontás abból enni, meg aztán az az igazság, hogy az ital is hamarabb megárt, ha nem harap közben az ember. Mire a vacsorázást befejezik, jönnek szép egymásutánban az asszonyok. Fáradtak, törődöttek, de hát így is szépek, hiszen a mi asszonyaink ők. Majd fölvidulnak mindjárt, ha az ünnepi beszédet meghallják. Meghívott előadó tartja, s úgy hírlik, száz pap veszett el benne. Szem nem marad szárazon, szinte bizonyos.

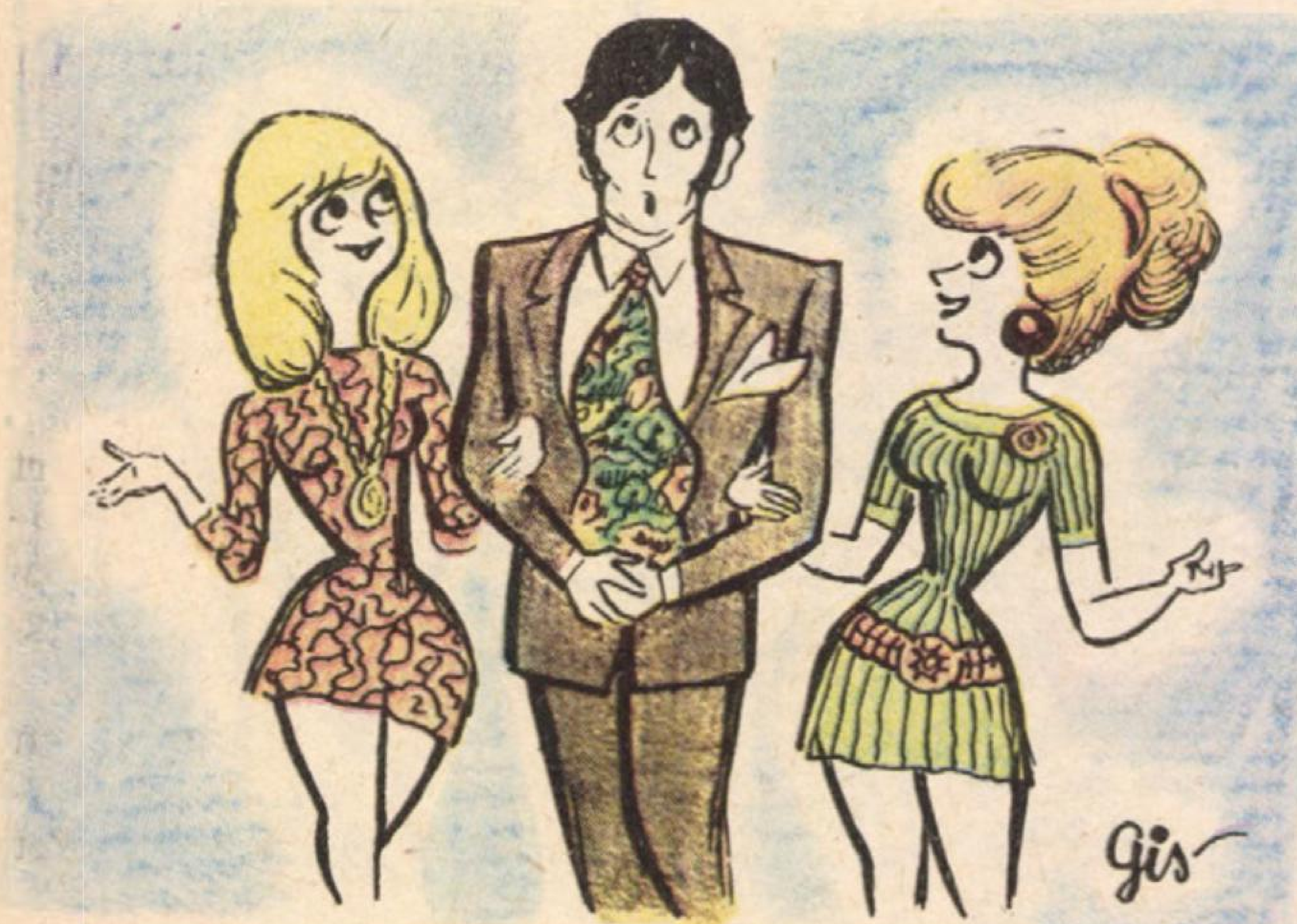
Kovács Imre

ÖNVÉDELEM

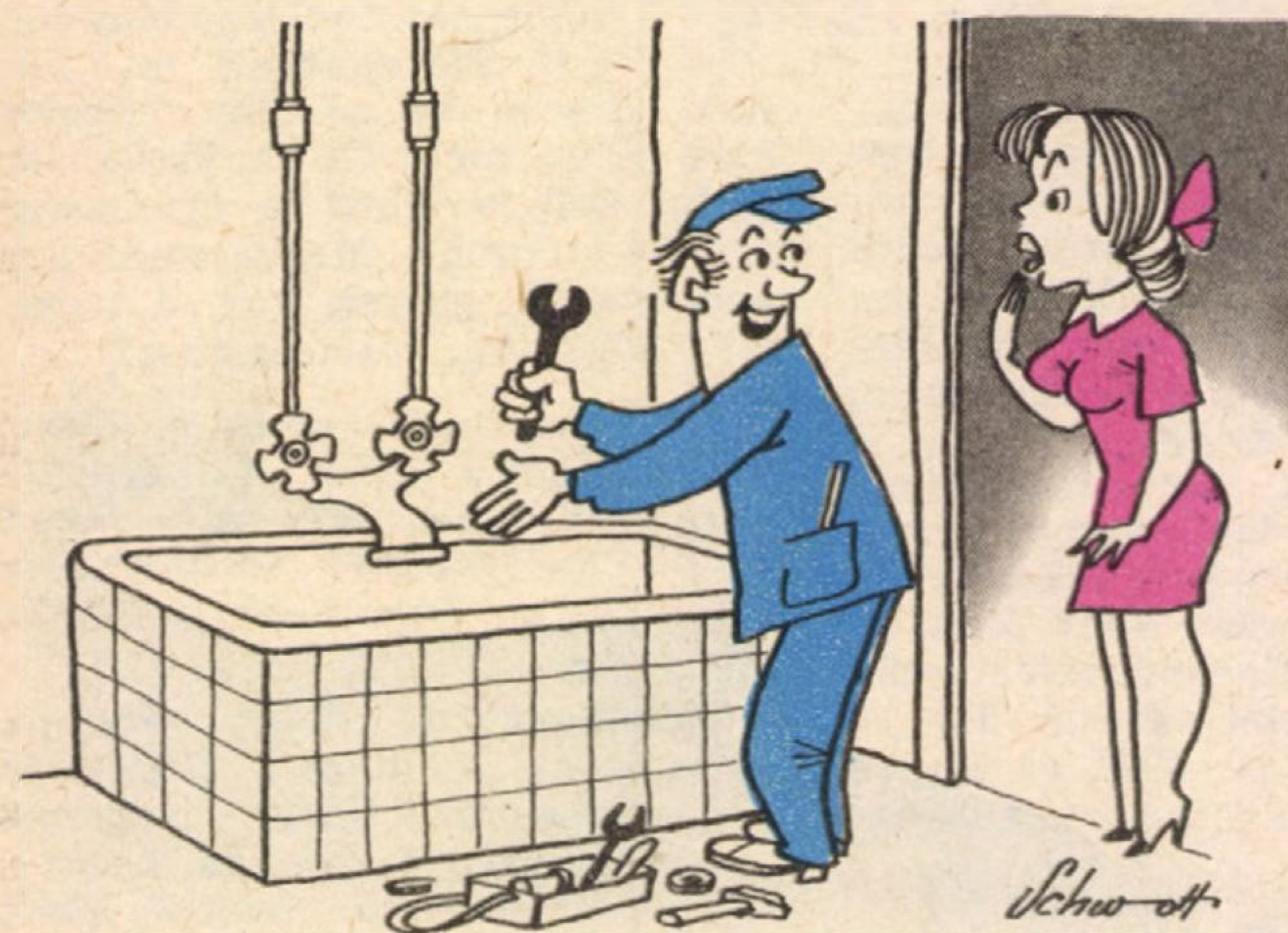
– A növény tisztítja a levegőt...

SÓHAJ

– Boldog lennék, ha a pénzemért szeretnének a nők. Sajnos, egy vasam sincs...

LELKIISMERETES SZERELŐ

– Asszonyom, fürödjön meg! Szeretném tudni, hogy jól működik-e?...

STIGLICEK

Pokoli munkámba került, amíg tető alá hoztam az ügyet. Végre mégis összejött valahogyan, Zorglóz hozta a kiutalást, Söpkesz a kapacitást. Persze kikötötték hogy a terveket legkésőbb negyed ötig látniok kell, tovább egy perccel sem tarthatják nyitva a lehetőséget, mert másfelől is ostromolják őket.

Négy órakor a Nyafi presszóban ültünk és vártuk Helybeli Pityut a tervekkel.

— Nyugalom — mondtam. — Helybeli Pityu kőszikla, akire építeni lehet. Akármi legyek, ha láttam már pontosabb embert Helybeli Pityunál.

Negyed ötkor Zorglóz és Söpkesz fogta az aktatáskáját, felálltak.

— Még öt percet — könyörögtem. — Helybeli a megbízhatóság acélszobra. Csak egy kataklizma tarthatja vissza, de ő azon is úrrá lesz.

Négy óra húszkor felhúzták az orrukat, majd a kesztyűjüket is és távoztak. Zorglóz a kiutalással, Söpkesz a kapacitással. Zokogni tudtam volna, de a Nyafi presszóban csak zeneszóra illik zokogni, s a zongorista éppen a ruhatáros nénikével beszélgetett a holnapi ügető esélyeiről.

Helybeli Pityu háromnegyed hatkor állított be. Már messziről láttam, hogy valami nem stimmel.

— Hol voltál? — förmedtem rá.

— Kérlek, egyszerűen nem jöhettem előbb. A stigliceket kellett néznem.

— A sti... a sti... a sti... — ezt még többször elmondtam, őrült gramofonlemezek módjára.

— Nem fogod elhinni, mi történt — mondta Helybeli Pityu és az undok, elragadtatott mosoly egy percre sem tűnt el az arcáról. — Egy csoda. Egy mesefilm. Kérlek, gurulok lefelé a Kavics utcán, rá akarok gyújtani, nincs gyufám. Na, ott az a kis trafik, bizonyára te is ismered, az öreg Hódelump anyóé...

— A pokolba az öreg Hódelump anyóval!

— Ejnye, de goromba fráter vagy... Tehát veszek egy skatulya gyufát, visszaülök a kocsiba, rágyújtok és egyszerre ott vannak a stiglicek. Három stiglic. A Kavics utca túlsó oldalán nincs járda. Építkezési vacakokat szórtak oda, jó régen, már a fű is kinőtt. Hát a stiglicek ott ugrándoztak a cérnaszál lábukon. A vacak kis csőrüket minduntalan a földbe döfködték, bizonyára ízes pondró, pajor, csimasz vagy éppen báb után kutatva.

— És te ezért...?

— Várj. Egyszerűen nem tudtam a szemem levenni róluk. A farkuk meg a szárnyuk vége kékesfeketén csillogott, fehér foltokkal, a szárnyuk közepén aranysárga sáv húzódott, s a hátuk világosbarna volt, akár az őzeké. Fekete-fehér kis fejükön bíborszínű foltot viseltek s ez olyan volt, mint valami kedves, farsangi álarc. Élénkpiros hasuk...

— Madárnak nincs hasa. Madárnak begye van. És te ezért...?

— Várj. Arra kellett gondolnom, hogy három stiglic, itt, a város közepén, húsz méternyire a villamostól, ez valóságos csoda. Három maroknyi, tarka, bolondos madár... Tudod, ha az alapszíneket egy pörgettyűre festjük és ezt a pörgettyűt megpörgetjük, akkor elmosódó, bizonytalan szürkeséget kapunk...

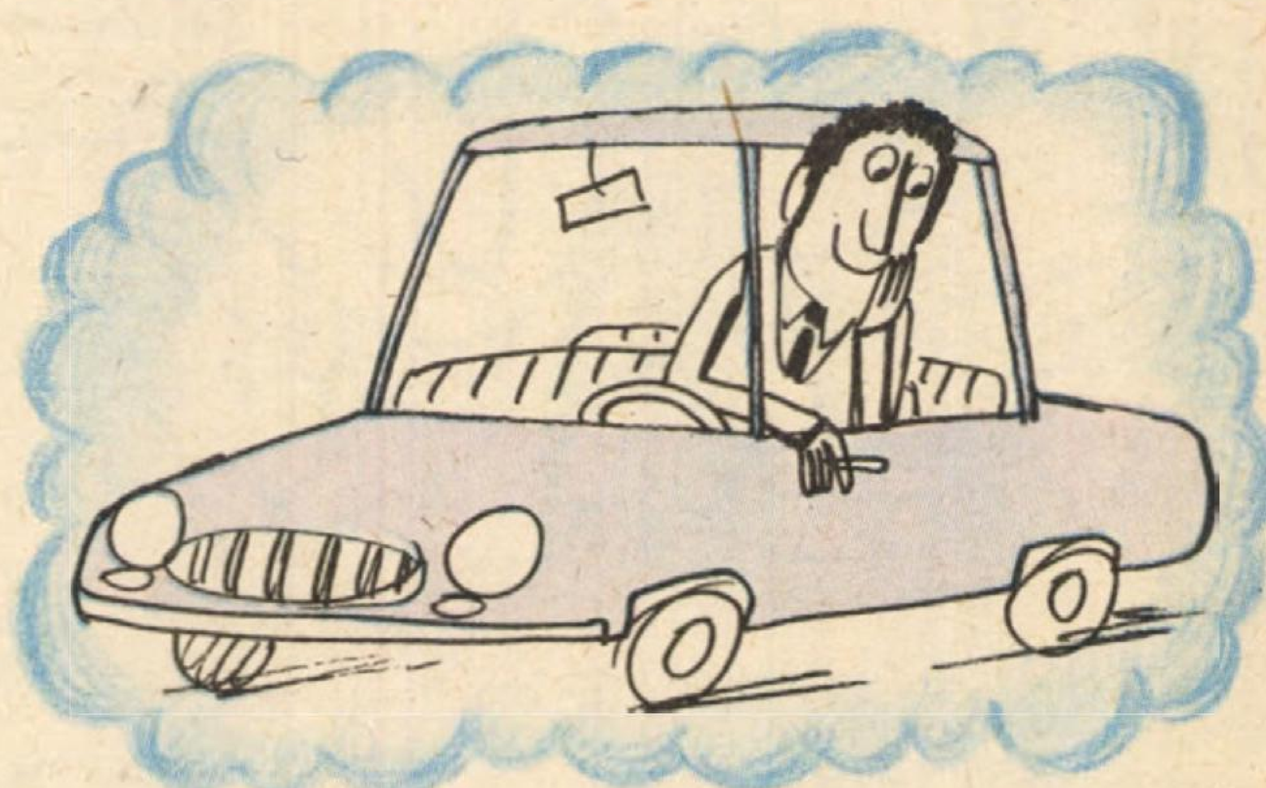
— Tudom. És te ezért...?

— Várj. Nekem most úgy tűnt, hogy megfordul ez a művelet. A város elmosódó, bizonytalan szürkesége bomlik színné, életté, három stiglicnyi derűvé. Talán a valóságban az egész város, az egész világ ilyen és mi csak azért látjuk szürkének, mert az örökös rohanásban összemosódik a szemünk előtt. Öregem, boldog voltam a Kavics utcában és úgy éreztem, a szívem is röpdösni kezd, mint egy stiglic.

— És te ezért késtél el a tervekkel?

Közelebb hajolt.

— Idehallgass, tervek mindennap vannak. De engem egyszer Brumiller néni a hónomnál fogva felemelt. Három éves lehettem s a konyhájuk falán lógott egy kalitka. Akkor láttam először stiglicet. Ma meg másodszor. Ha ez így ismétlődik, száz éves leszek, mire megint berepül egy stiglic. Hát akkor most ítéld meg: kihagyhattam volna ezt a sanszot?

Otthagytam Helybeli Pityut. Tessék, ilyen emberekkel próbáljuk mi utolérni a fejlett iparral rendelkező kapitalista országokat!

Különben sem lehettek azok stiglicek. A stiglic (carduelis carduelis) begye még véletlenül sem élénkpiros.

Bizonyos, hogy kenderikék (acanthes cannabinae) voltak!

Peterdi Pál

ÜGYINTÉZÉS

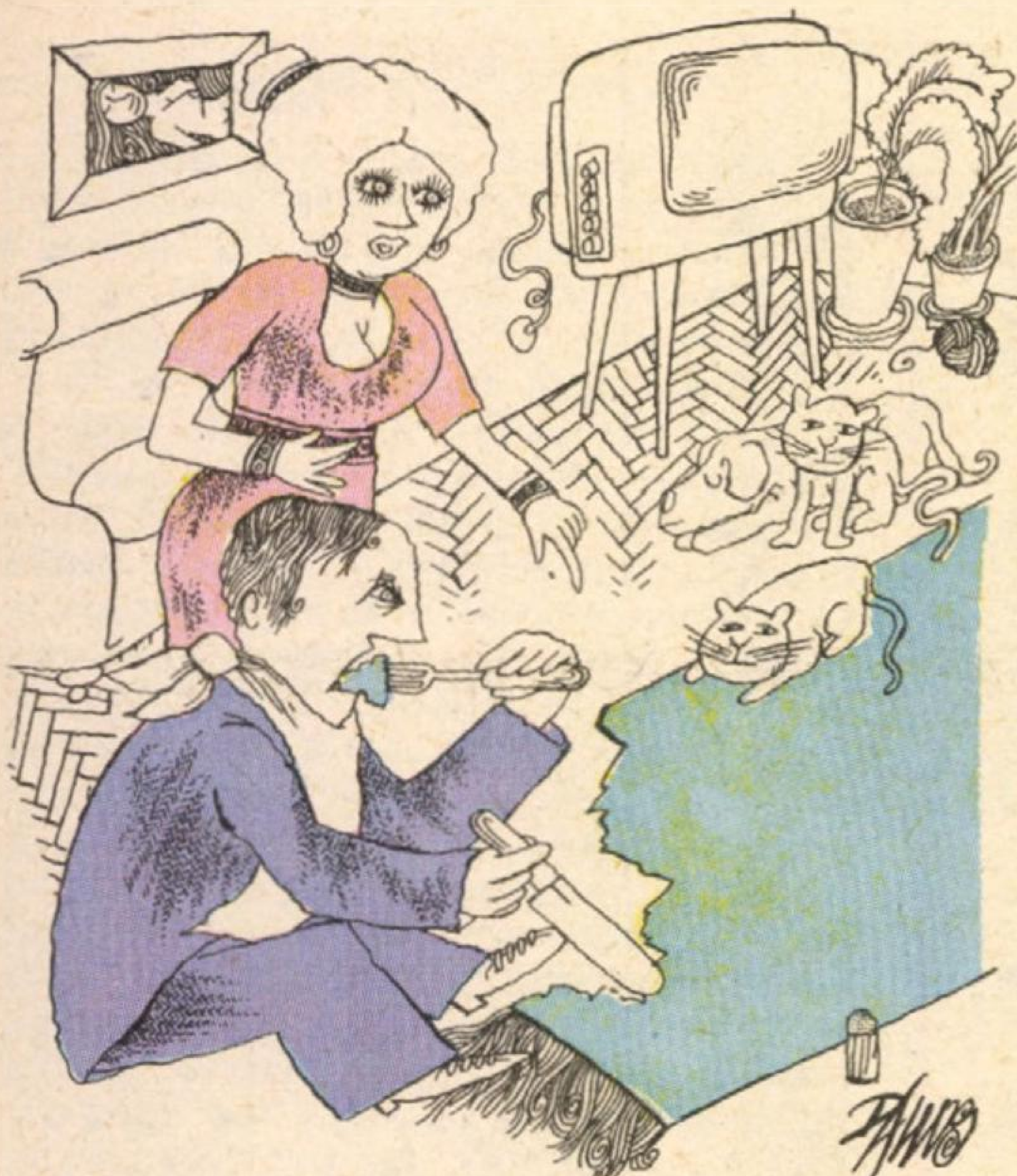
– Sajnos, asszonyom, nem segíthetek a panaszán, de őszintén bevallom: megríkatott.

BECSÜLETES LÉGIKALÓZ

– Ha leszállunk Ferihegyen, szívesen eltéríteném magát!

VITAMINÉHSÉG

– Többé nem veszünk zöld szőnyeget.

A JÖVŐ ÚTJA

javaslataim kocogás-ügyben

A hosszú élet titka az egészséges életmód — mondják az orvosok. — Többet kell mozogni: sétálni, kocogni.

Sajnos, nagyon kevesen fogadják meg ezt a jótanácsot. Vajon miért? Nos, én rájöttem: nem elég izgalmas ez a műfaj. Néha egy-egy botrány, fegyelmi ügy, eltiltás jól jönne; többet beszélnének az emberek a kocogó-mozgalomról.

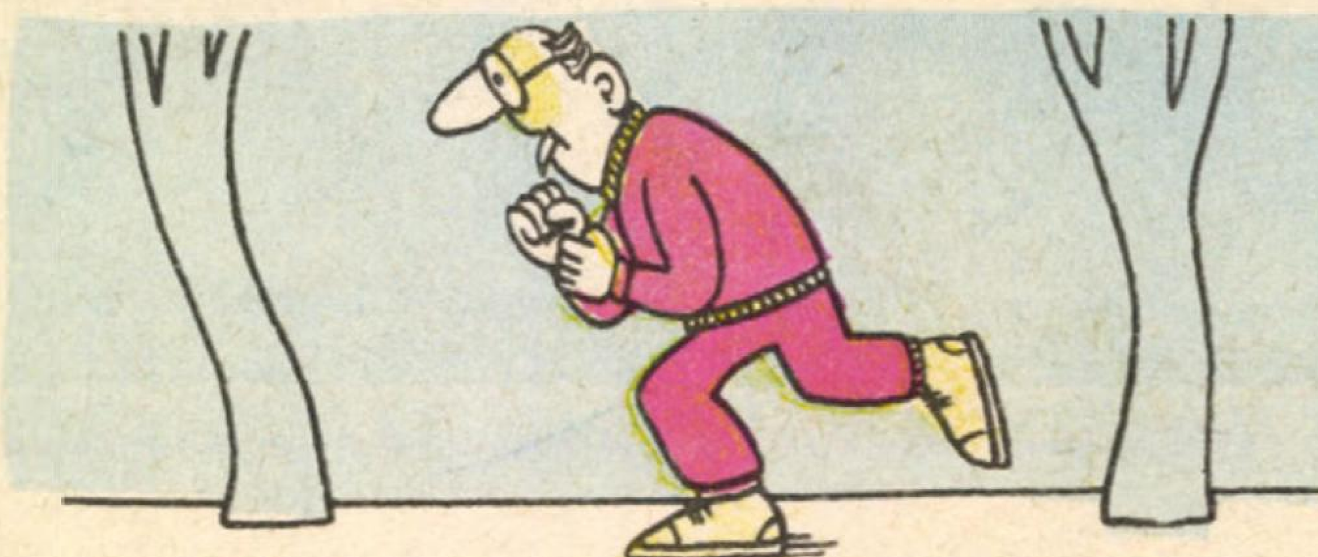
Milyen izgalmas lenne például, ha egyszer azt hallanám, hogy Misinger T. Oszkár, 65 éves főkönyvelőt, a híres kocogót, sportszerűtlen viselkedése miatt — két hétig folyton csak a televízió előtt ült — kitiltották a budai hegyekből és ez alatt az idő alatt, csak a lakásához közel eső mellékutcákban kocoghat, és nem egyedül, hanem a feleségével.

Esetleg interjút is készíthetnének vele:

— Most már belátom, hogy hibáztam — mondaná Misinger T. Oszkár. — Elcsábítottak a televízió előtt levő puha, öblös karosszékek. Ha beleültem a fotelbe, nem volt lelkierőm felkelni. De most új életet kezdek! Ezentúl minden nap fogok kocogni. Hatvanöt éves vagyok, tehát még van harmincöt jó évem. Ezalatt a harmincöt év alatt igyekszem hasznára lenni a kocogó-mozgalomnak.

Sokkal több híve lenne a mozgalomnak, ha időnként ilyen híreket közölnének a lapok:

„Kocogó-berkekben elterjedt az a hír, hogy Kovács Jánosné, a kiváló kocogó-edző, akit Városliget-szerte ismernek, nem kocog többé a férjével, Kovács Jánossal. Egyesek szerint anyagi problémák merültek fel — Kovács nem ad haza elég pénzt —, mások szerint a férfit gyakran látják mostanában egy nála húsz esztendővel fiatalabb, vörös hajú kocogó-edzővel, T. Piroskával. Reméljük, az edzőválság rövid idő alatt megoldódik."

Vagy:

„Elhatároztam, hogy nem kocogok többé — jelentette be Zsurlófűi Edgár, a neves kocogó. — Öt napon keresztül minden este végigkocogtam a Duna-parton: a Margit-hídtól a Lánchídig. Elég volt. Fáradt vagyok. Elfáradtam. Gyönyörű öt nap volt, de egyszer úgyis abba kell hagyni, hát abbahagyom. Átadom a helyem a fiataloknak. A negyven-ötvenéveseknek. Most már kocogjanak ők. A tapasztalataimat — ha igényt tartanak rá — szívesen megosztom velük."

Ugye, tetszenek érteni, hogy mire gondolok?

A kocogás — csak a kocogás — véleményem szerint: unalmas. Lehet, hogy egészséges, de nem elég szórakoztató. Miért? Mert nincs közönsége. A sajtóban közölni kellene, hogy ki, mikor és hol kocog. Valahogy így:

„Özvegy Zimmermann Rezsőné, fröccsöntő kisiparos, reggel hat és hét között a Szigeten."

„H. Zorg Ottó, nyugdíjas, délután négy és öt között a Városmajorban."

„Veller Emma, foglalkozás nélküli, a Váci utcában és a Vörösmarty téren."

Ha ezt a lapok közölnék, mindjárt lenne nézőközönség is. Annyian biztosan lennének, mint egy futballmeccsen.

— Mi az, papa, lazsálunk? — kiabálnának be a kocogó-pályára.

— Szedd a lábad, nyanya! Az unokád már régen otthon van!

Több javaslatom jelenleg nincs, de ha még eszembe jut valami, szólok.

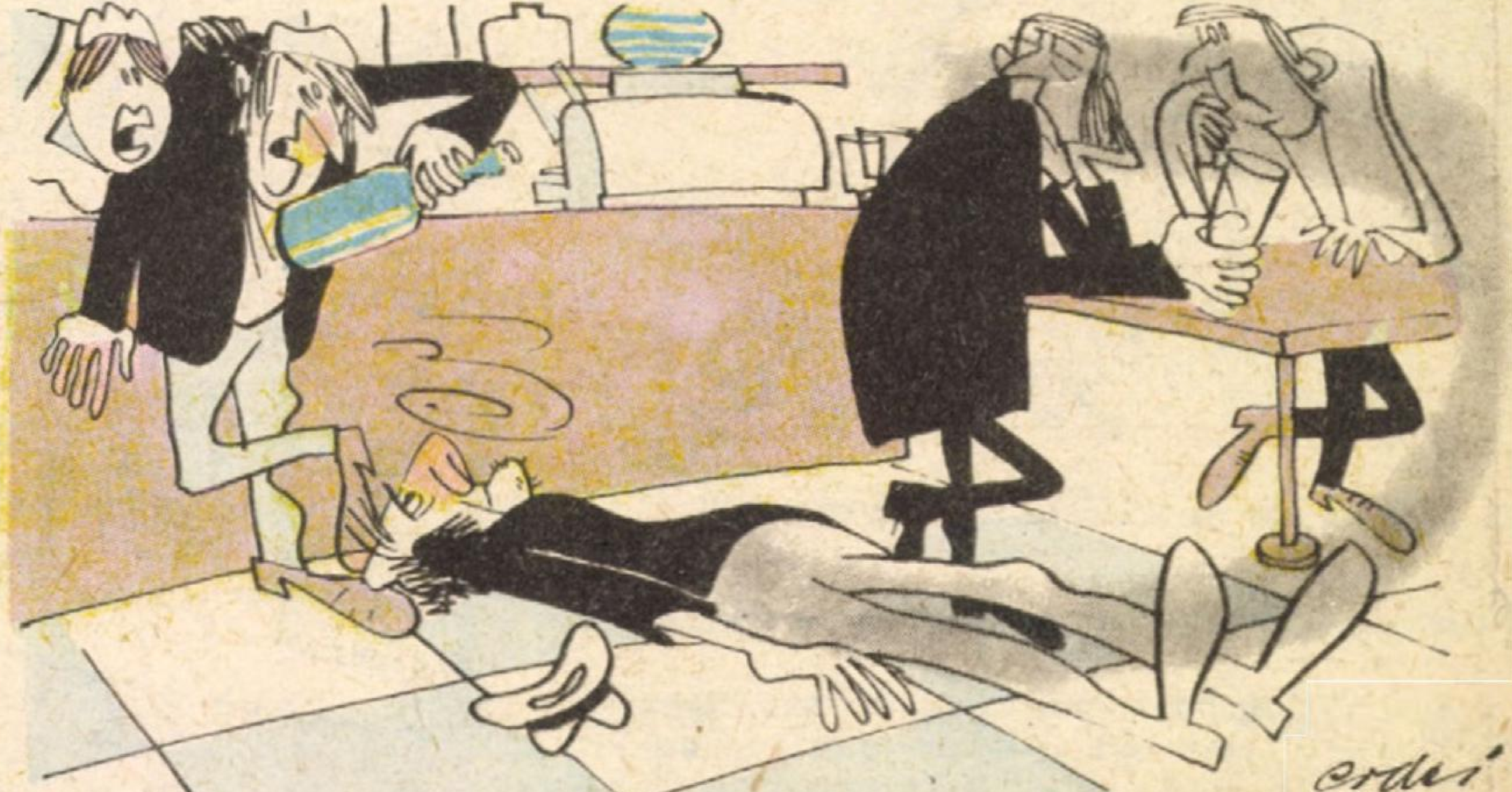
Mikes György

ÜZLETI SZELLEM

– Ha ez nem modern műanyag síléc volt, megveszem gyújtósnak.

ÖNBÍRÁSKODÁS

– Leütöttem, mert úgy viselkedett, mintha nem is bisztróban lenne, hanem talponállóban.

A HÉT KÜLFÖLDI HÍREIBŐL

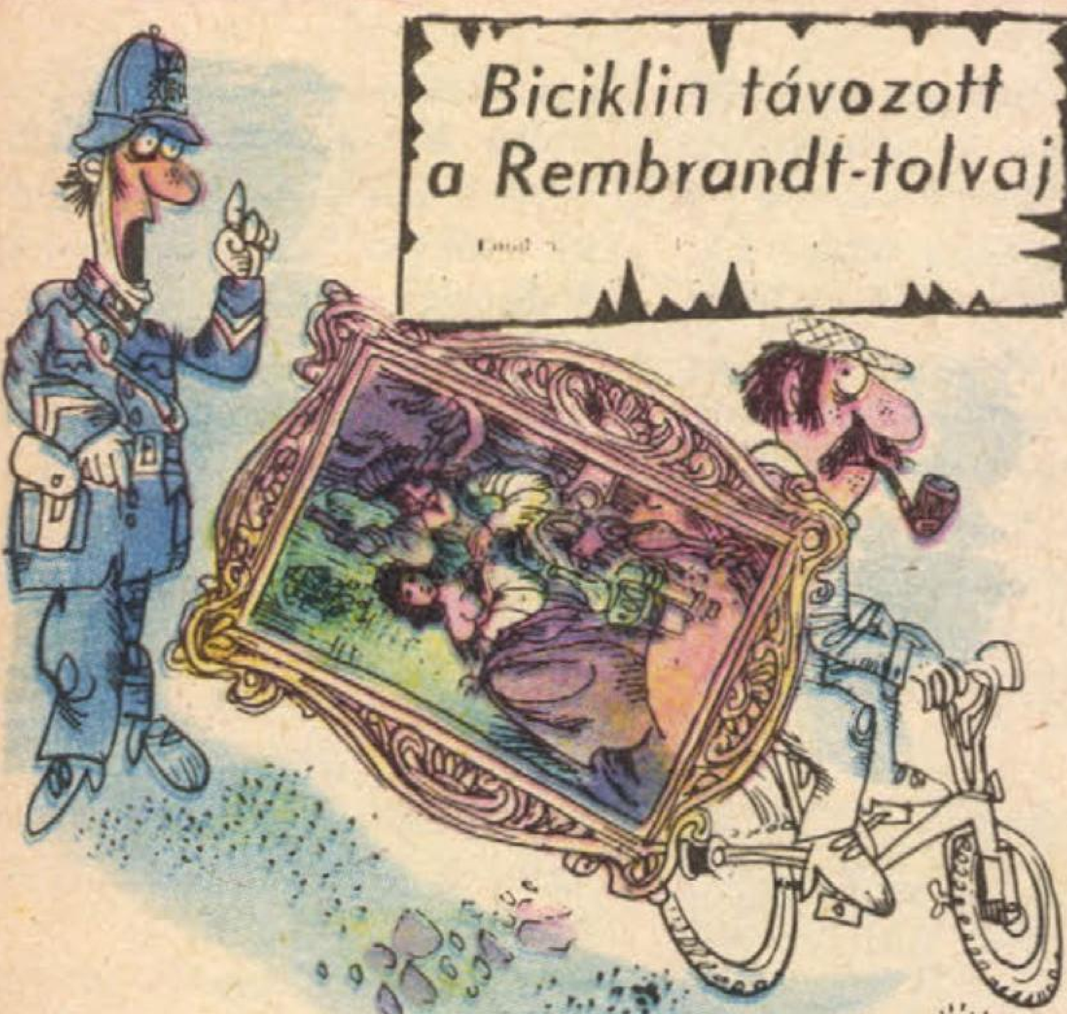
Endrődi István rajzai

– Ne fáraszd magad, anyuci, a nemi felvilágosítással, Carlos Alberto már pótolta a mulasztásodat!...

– Végre egy kultúrember! Az első férjem gengszterfőnök volt Chichagóban...

– Ha van pénze ilyen festményre, igazán vehetne magának egy macskaszemet is a biciklijére!

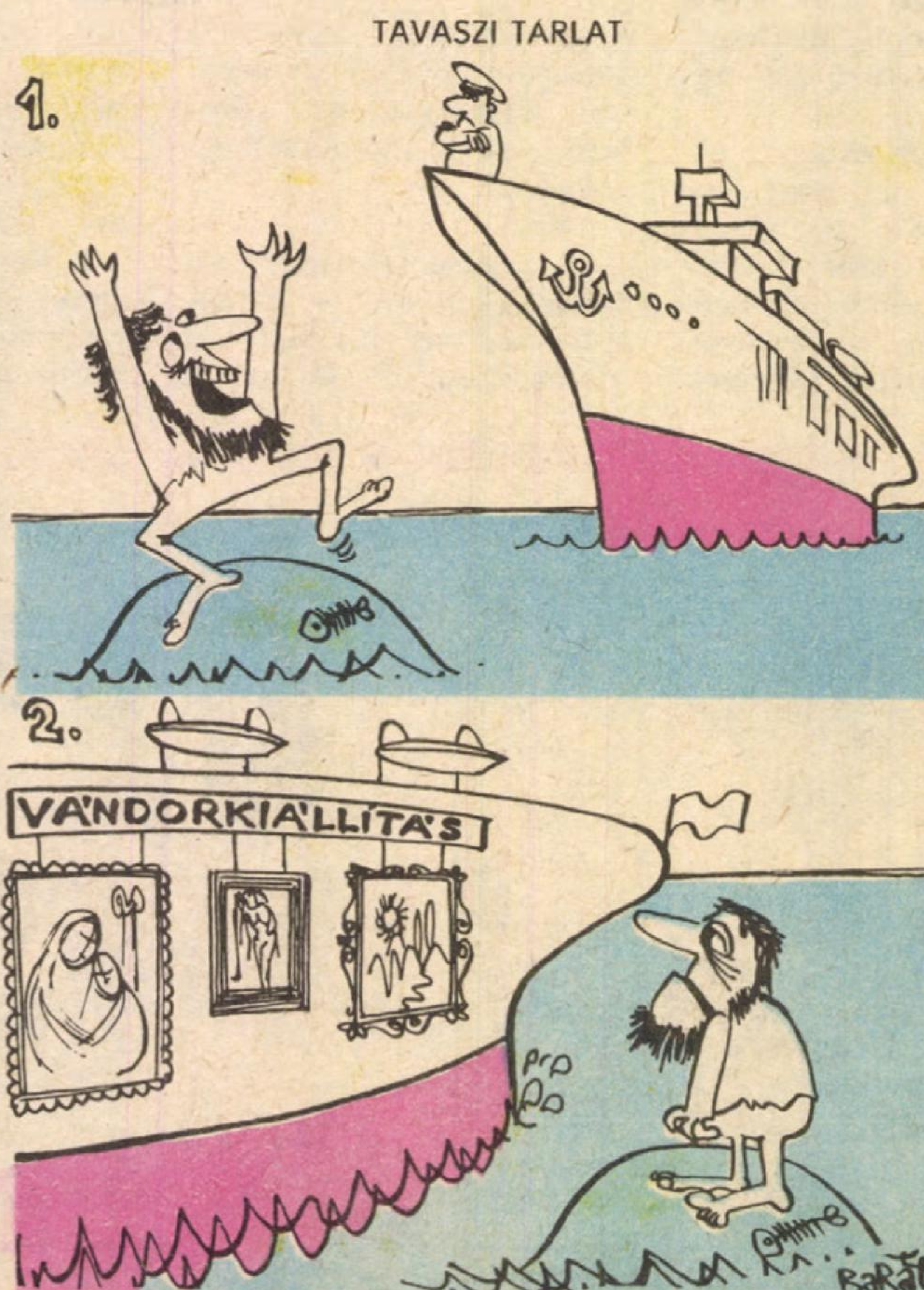
Uncle Sam: Engem itt lassan nem engednek labdába rúgni!...

UTÓPIA

– Micsoda város! Sehol semmi szemét!

TAVASZI TARLAT

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

KÉT KIS

KINEK VAN PÉNZE?

Nagymamának lenni — manapság — valóban nem kor kérdése, hanem állapot. Helyesebben: foglalkozás. Ennek a kis történetnek is egy olyan nagymama a szereplője, akinek a nagymamaság tulajdonképpen csak másodállás.

Ez a nagymama mindennap elsőnek kel, aztán ébreszti a férjét, a gyerekeket, vagyis a lányát és a vejét, majd a két unokát. Közben készíti a reggelit, és vállára szakad a fürdőszoba közlekedési rendje is, valamint a rohanó idő drámai ecsetelése. Végül is mindenki útnak indul. A férj, a gyerekek, az unokák. A gyerekek viszik az unokákat; egyiket a bölcsibe, másikat az oviba. A nagymama egyedül marad. Nagy műgonddal összeállítja a tízórait Bözsi néninek, a takarítónőnek, aki aztán nem jön, utána pedig elrohan a szerkesztőségbe. A nagymama ugyanis egy hetilapba ír cikkeket, az Édes otthon című rovatba. De mit folytassam? Délután öttől tovább űzi a háztartás művészetét, míg az utolsó családtag is el nem alszik a televízió előtt. Változatosságot csak a szombat és a vasárnap jelent nagymamának, amikor nemcsak vacsorát főz, hanem ebédet is.

És a nagymama bölcs, okos, egyetlenegyszer tett csak egy meggondolatlan kijelentést. Vera, az ovis unoka, sebészeti beavatkozást kért a mackója érdekében: varrja fel a nagymama a mackó leszakadt mancsát, mire a nagymama azt felelte: most nem ér rá, dolgozik.

— Miért dolgozol? — kérdezte Vera.

— Hogy pénzem legyen. Csak annak van pénze, aki dolgozik — oktatta a nagymama az ötéves kisasszonyt.

Egy vasárnap délelőtt Vera megjelent a konyhában. A ház népében még az elhatározás se merült fel az ágy elhagyására, de a nagymama már nekifogott az ebéd megszervezéséhez.

— Nagymami, adjál pénzt — nyújtotta a tenyerét Vera.

— Kérj az anyádtól — felelte a nagymama.

— Neki nincs.

— Nekem sincs.

— Akkor te hazudtál! Azt mondtad, aki dolgozik, annak van. Anyu fekszik,

nem dolgozik, neki nincs. Te dolgozol, neked van.

— Jó, jó, nesze. — És a kislány markába nyomott egy kétforintost.

Ettől kezdve, ha a nagymama főzött mosott, vagy takarított, mialatt a többiek újságot olvastak kártyáztak, vagy televízióztak, Vera lecsapott rá. És a nagymama adott. Nem lehet csak úgy máról holnapra visszavonni egy világnézeti elvet. Verában egy világ omlanék össze, ha megtudná: azoknak is van pénzük, akik nem dolgoznak.

KUTYÁK ÉS MACSKÁK

Jó világ volt a rózsadombi villában. Emeletes épület, nagy kerttel, sok fával. A fák annyiban érdekesek, hogy fel lehet rájuk futni, ha Tóbiásnak

eszébe jutna megkergetni valakit. Igaz, Tóbiásnak csak a szája jár, de azért sose árt, ha kéznél van egy fa. Persze, ez csak Pici és Micu álláspontja; Oszkár még csak fel sem tételez Tóbiásról ilyen hebehurgyaságot, annak ellenére, hogy a drótszőrűek sose komolyodnak meg.

Ha nem derült volna ki az eddigiekből: Pici és Micu kismacskák, Oszkár pedig öreg kandúr. Tóbiás viszont kutya. Tóbiáson kívül lakik még a házban egy gondterhelt vizsla és egy elegáns uszkár. Csak Pici és Micu laknak ugyanabban a lakásban, a többiek itt is, ott is, valamelyik emeleten. A társaságot nem zavarja a hovatartozás, remekül elszórakoznak. Tóbiás és a vizsla gazdája nem is köszönnek egymásnak, de azért Tóbiás mindent elkövet, hogy derűssé tegye a vizsla napjait. Igaz, Tóbiás és a gazdája viszonyát helytelen lenne gazda és alárendelt viszonyának minősíteni. Nem volt még rá ugyanis eset, hogy ne az történt volna, amit Tóbiás akart.

Szóval vidám élet folyt a kertben, a lépcsőházban. De aztán beköltözött a villába egy miniszter. S ekkor minden megváltozott. Nem a miniszterrel volt baj, hanem Bodrival, a miniszter komondorával. A miniszter falusi gyerek volt, felhozatta az édesanyját, az édesanyja pedig magával hozta Bodrit. Bodri akkora volt, mint egy borjú. A hasonlat csak Tóbiásnak mond valamit, ő az egyetlen, aki látott borjút, de ő se valódiban, hanem Gerő Katika állatoskönyvében.

Bodri megjelenése óriási izgalmat keltett. Ha kiballagott a kertbe, a macskák fel a fára, a kutyák a sűrűbe. Tóbiás se volt olyan nagylegény, csak tisztes távolból mert méltatlankodni a fehérbundás jövevény ellen. De a gazdik se buzdították a népet ellenállásra. Simogatták Bodrit, gügyögtek neki, cukorral tömték.

— Már miattuk se léphetünk fel ellene — magyarázta Tóbiás a kollégáinak. — Mégis egy miniszter kutyája... Különben tőlem egyedül is megkapná a magáét.

A vizsla töprengő képet vágott, de nem felelt. Az uszkár pedig megrezzentette az egyik macskát.

Egy napon még egy valaki érkezett a villába. Egy dakszli. Dakszlit meg Bodri nem látott soha életében. Olyan hosszú volt, hogy nem győzte végignézni. S mielőtt magához tért volna, a dakszli rettenetesen elbánt vele. Tóbiásék és a macskák ámultak. A dakszli aztán, mintha mi sem történt volna, ékesen kiegyenesített farokkal s hegyes, előrevágott orral levizitelt az első vastagabb törzsű fánál.

Tóbiás igazolni akarta gyávaságát.

— Ennek következményei lesznek. Mit tudja egy idióta dakszli, ki egy miniszter!?

A vizsla eltűnődött:

— Azt hiszem, tévedünk. Itt normális állapotok vannak. Azt verhetünk meg, akit tudunk.

Fendrik Ferenc

A HÉT HAZAI HÍREIBŐL

dalokkal illusztrálva

Fülöp György rajzai

Zöldablakos kicsi ház, bolond aki magyaráz...

Ki a Tisza vizét issza, vagyik annak szíve vissza...

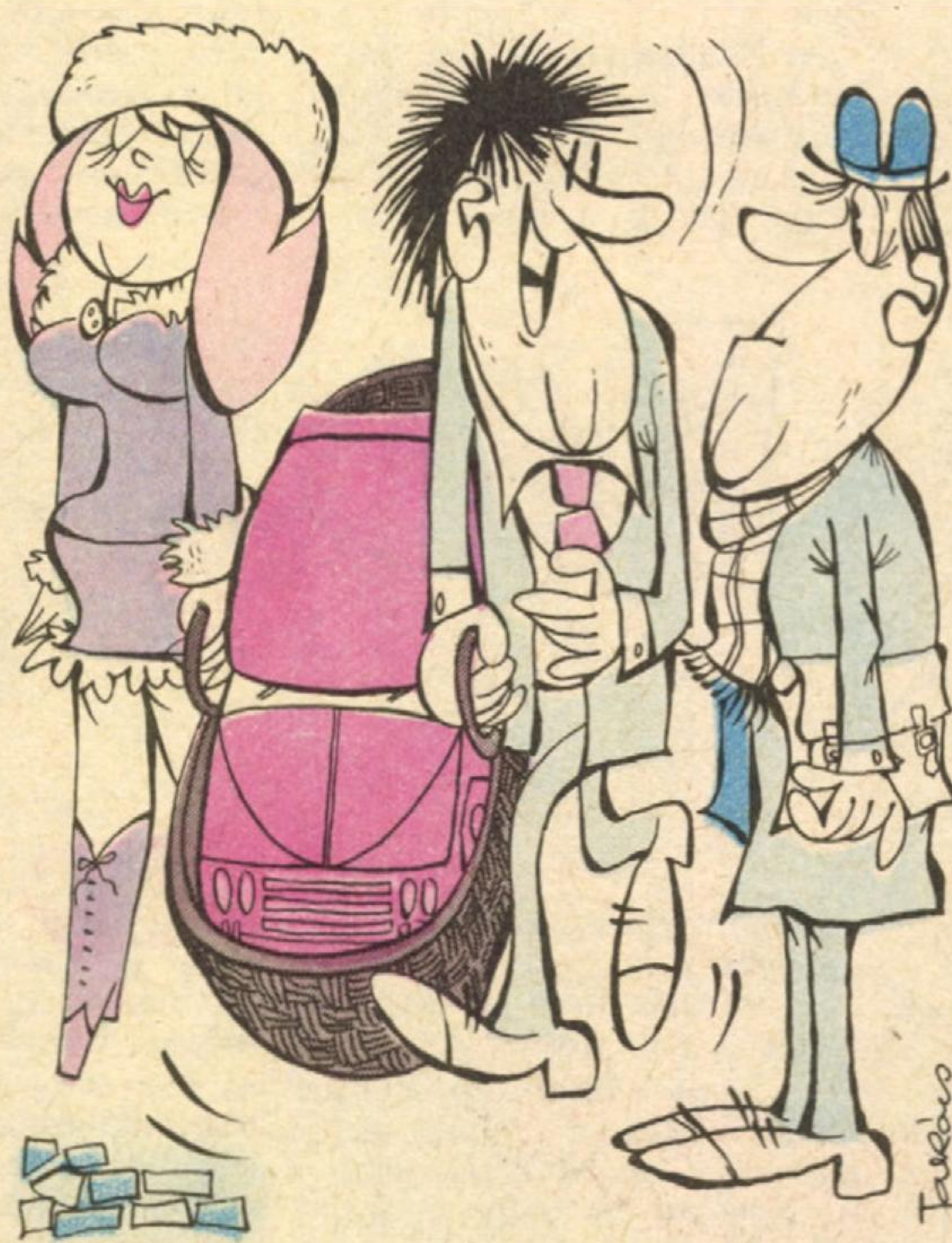

Páros csillag az ég alján, egyik fényes, másik halvány...

Nincsen pénzem, se dohányom...

ÚJSZÜLÖTT KISKOCSI

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Egy részeg beállít az anyakönyvi hivatalba:

— Uraim, iktassák be a gyerekeimet. Ikreim születtek!

Az anyakönyvvezető csodálkozva kérdi:

— Miért mondja, hogy „uraim"? Hiszen egyedül vagyok itt.

— Akkor elnézést kérek. Lehet, hogy otthon is csak egy gyerek van.

*

Klavács bácsi új hallókészüléket vett magának és lelkendezve meséli a barátjának, hogy milyen remekül hall vele.

— Biztosan örül a családod, hogy most már te is hallasz — mondja a barátja.

— Ők nem tudják, hogy új, jó készülékem van. Épp ezért a múlt héten már háromszor is megváltoztattam a végrendeletemet.

*

Pistike érdeklődik:

— Papa, jól emlékszel az arcvonásaidra?

— Azt hiszem, igen, fiacskám — felel büszkén az apa.

— Az nagyon jó, mert összetörtem a borotválkozó tükrödet...

*

Egy fiatalasszony megáll a szőrmekereskedés kirakata előtt és gyengéd hangon így szól a férjéhez:

— Nézd, drágám, milyen szép. Szeretném, ha nekem is ilyen bundám lenne.

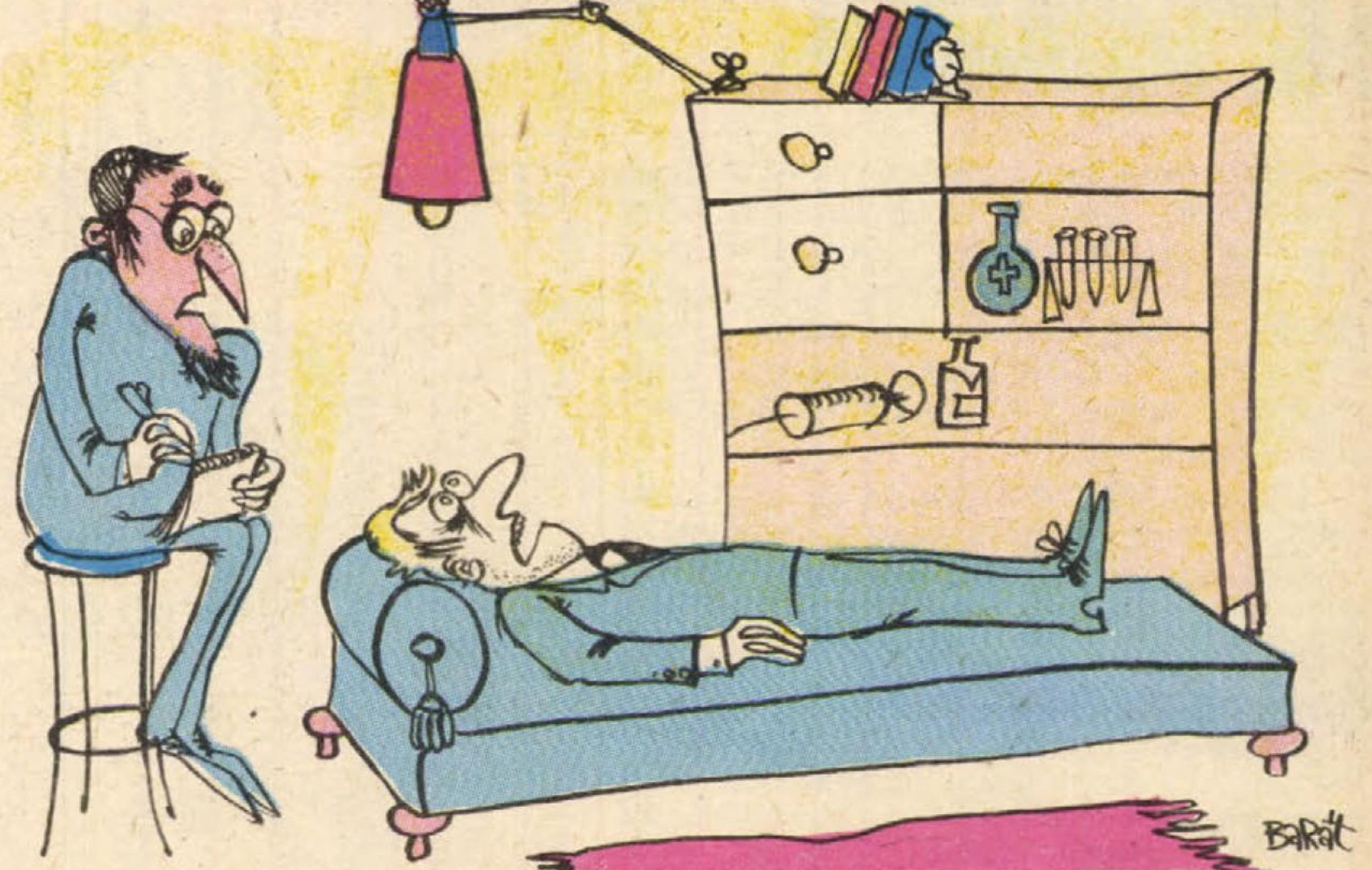
— De kicsikém, akkor neked nercnek kellett volna születned — feleli a férj.

JÖN A RAZZIA

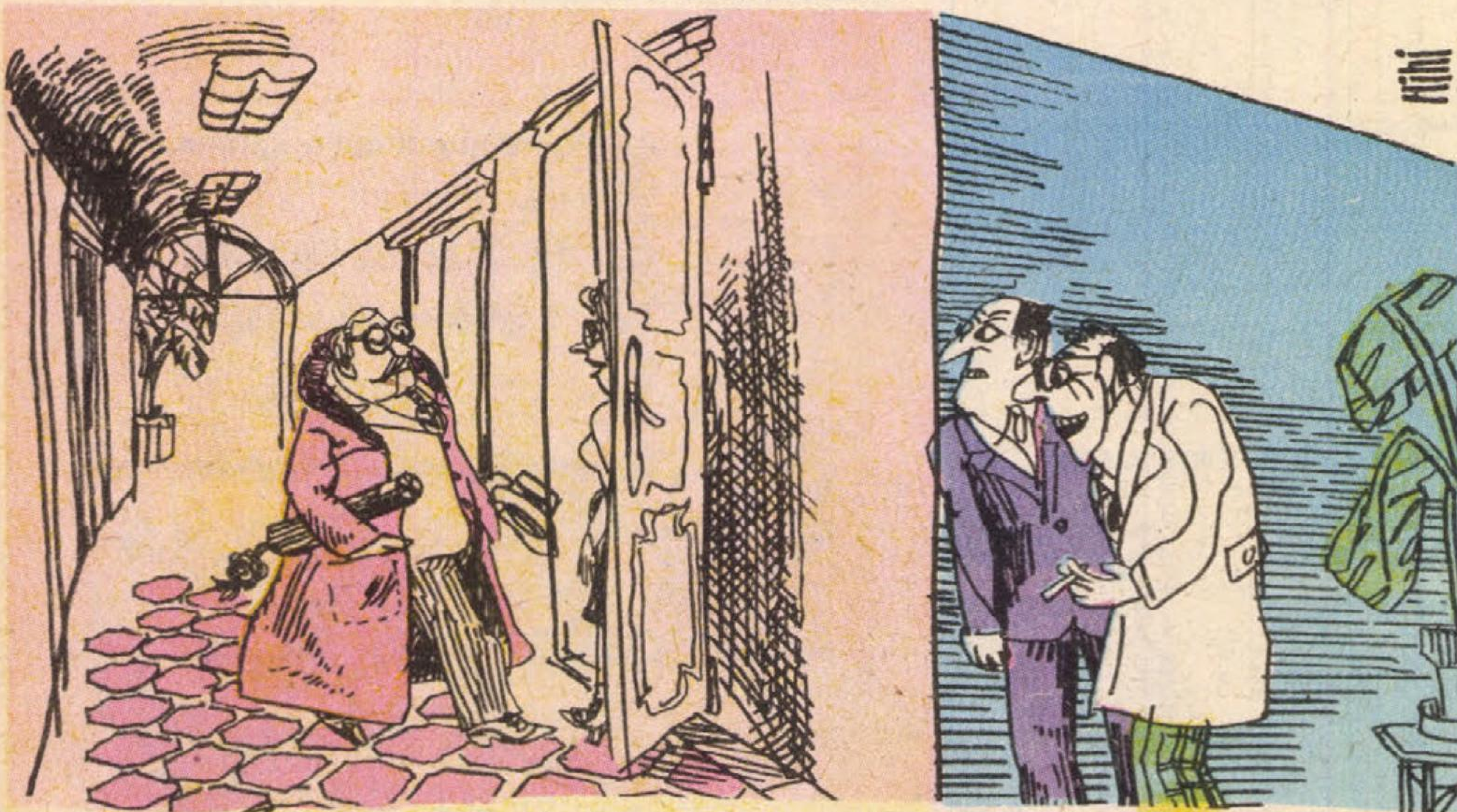
– Mindjárt rendesebben nézek ki, ha nyakkendőt kötök.

SÚLYOS ESET

– Már előre rettegek a tavaszi fáradtságtól, a nyári kimerültségtől, az őszi levertségtől és a téli influenzától ...

A PÁLYA CSÚCSÁN

– Most tette le a díszdoktorátust ...

ÖNKISZOLGÁLÓ POSTAHIVATAL

– Meddig kell még könyörögnöm magának, hogy írjon rá irányítószámot?!

Le a kongó frázisokkal

Közlemény. Közeli és távoli rokonaim! Egész és felebarátaim! Tartós és futó ismerőseim! Ünnepélyesen adatik tudtotokra, hogy szakítok a megkövesedett hagyományokkal. Ha ezentúl kérdést intéztek hozzám, sablonos választ, üres formulát ne várjatok tőlem. Kérlek benneteket, ne vegyétek ezt különcségnek, még kevésbé tiszteletlenségnek. Ellenkezőleg, megbecsülésteket fejezem ki azzal, hogy komolyan felelek nektek. Ember beszél emberrel. Értelmes kérdésre értelmes választ! Így legyen!

Az első találkozás. Hajdani kollégám közeledik, éppen húsz év óta nem láttuk egymást. Ő lesz az első, akivel sallangmentesen, a teljes őszinteség jegyében fogok beszélni. Remélem, nem csalódunk egymásban.

— Szervusz, öregem — örvendezik. — Jaj, de régen nem láttalak. Semmit sem változtál, pontosan úgy nézel ki, mint húsz évvel ezelőtt!

Mélyen a szemébe nézek:

— Most nem mondtál igazat. Nem festhetek úgy, mint húsz évvel ezelőtt, mert húsz évvel ezelőtt nem voltam se ősz, se kopasz, se ráncos és tizenkét kilóval kevesebbet nyomtam. Ez ténykérdés, ha kívánod, korabeli fényképekkel bizonyíthatom. Lásd, én többre becsüllek téged annál, mintsem hogy olcsó közhelyekkel áltassalak. Jócskán megöregedtél ...

Zavartan köhécsel:

— Azért nem kell megsértődni. Persze az idő eljár. És mondd: a gyerekek már nagyok?

Szárazon mondom: — Nem egészen értem a kérdést.

— Kérdezem, nagyok-e már a gyerekek? Megnőttek azóta?

— Igen, a gyerekek nagyok, megnőttek azóta. Lehet, hogy ez téged meglep, de akkor, úgy látszik, nem is konyítasz a biológiához. A gyerekeknek ugyanis az a szokásuk, hogy megnőnek. Amennyiben az én gyermekeim nem nőttek volna meg, azt jelentené, törpék maradtak, azaz a nagyobbik még mindig óvodába járna, a kisebbiket pedig időnként tisztába kéne tenni, ami huszonegy éves fiatalembernél nem mondható szerencsésnek.

Kínosan vigyorog:

— Hát igen, ilyen az élet. Persze nem mi vénülünk ... hehehe ... csak a gyerekek lesznek öregebbek.

— Megbocsátasz, ez sületlenség, de legalábbis képtelenség. Húsz év az húsz év. Az alatt mind mi, mind pedig a gyerekeink ugyanannyival lesznek öregebbek.

Most már menne, de helyette ezt mondja:

— Nem gondolod, hogy össze kellene jönnünk? Egyszer majd felhívlak benneteket és vagy ti jöttök el hozzánk, vagy mi hozzátok egy csésze feketére, aztán alaposan kibeszélgetjük magunkat.

— Kedves barátom! Hadd feleljem erre a következőket: a) nem vagyok biztos benne, hogy össze kellene jönnünk. Soha az életben nem jöttünk össze, miért kezdenénk el éppen most összejövögetni? Talán csak nem azért, mert itt az utcasarkon véletlenül összefutottunk? Ha történetesen egy sarokkal előbb fordulok be, soha nem akadunk össze, soha nem jutunk egymás eszébe ... b) ha azonban valamiképp mégis összejönnénk, akkor az egy csésze feketére való utalásod csak rátok vonatkozhat, mert mi gavallérosabban szoktuk fogadni a vendéget, azonban d) erre nem kerülhet sor, mert mi a fenéről beszélgetnénk ki magunkat, hiszen már most sincs mit mondanunk egymásnak?!

Búcsú. Haragosnak látszik, de összeszedi magát.

— Hát akkor szervusz. Add át kézcsókomat kedves feleségednek.

Csakhogy én már torkig vagyok a hazugsággal, így felelek hát:

— Kézcsókodat a kedves feleségemnek természetesen nem adom át, részint, mert mindig el szoktam felejteni, mint feleslegest, részint, mert a kedves feleségem nem ismer téged, ezért értelmetlenség volna.

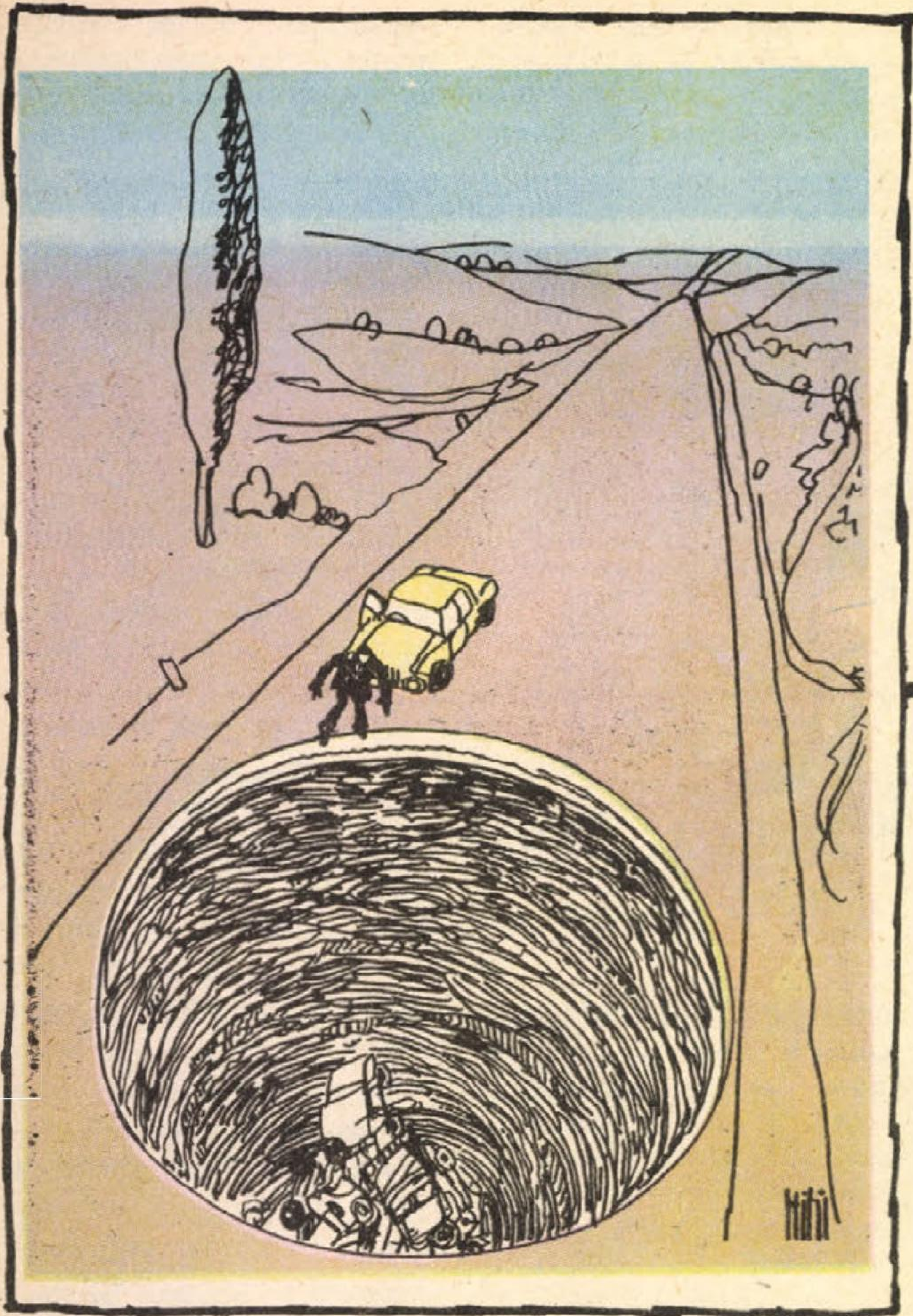
Most már csak annyit mond, hogy kössem fel magam.

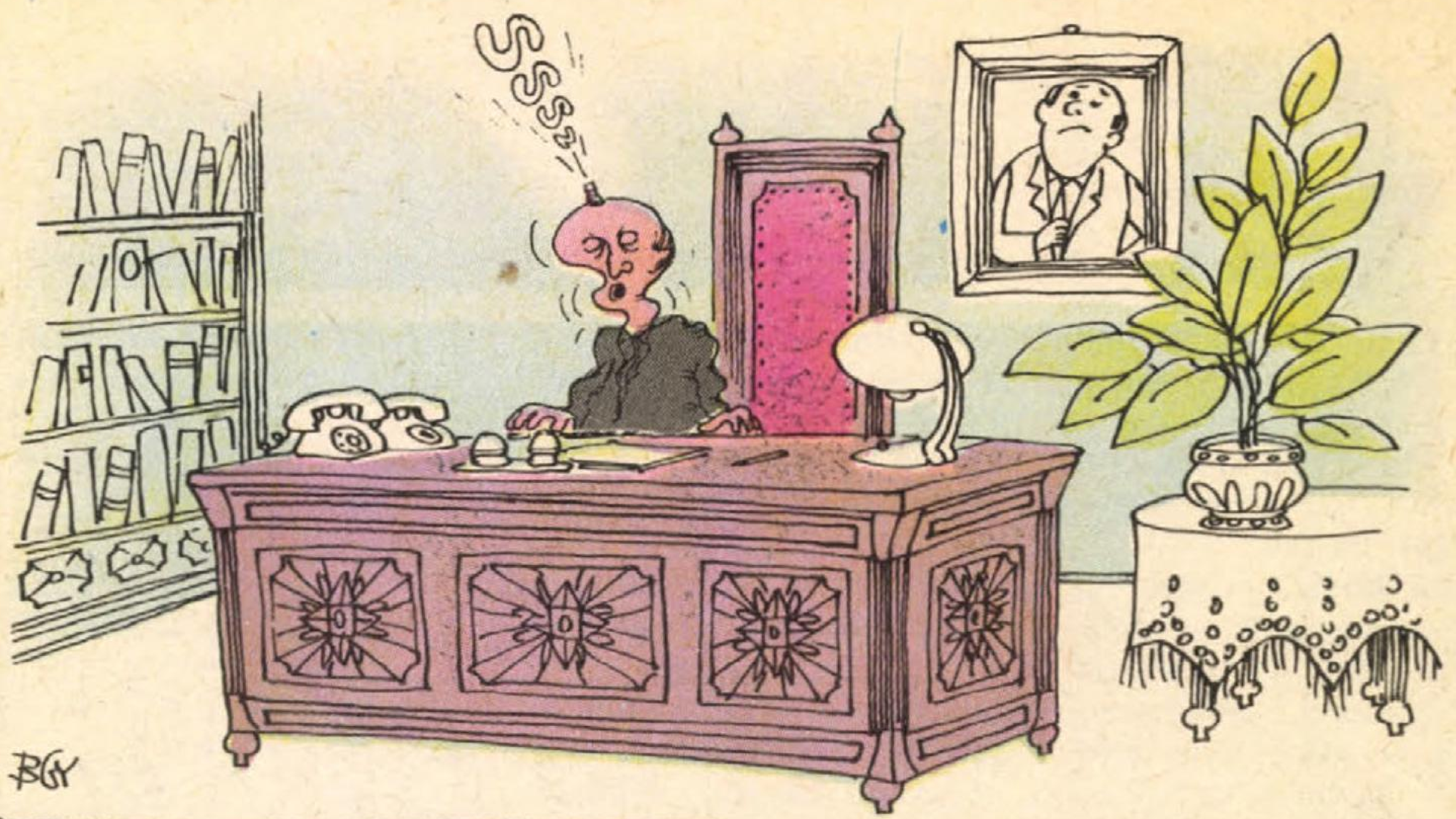
— Nem — felelek — nem kötöm fel magam, elvi ellensége vagyok az ilyesminek, meg aztán oly szép az élet, feltéve, ha félredobjuk a mérgező, üres frázisokat és visszatérünk az emberi érintkezésben az üde természetességhez, őszinteséghez. Neked is ezt ajánlom.

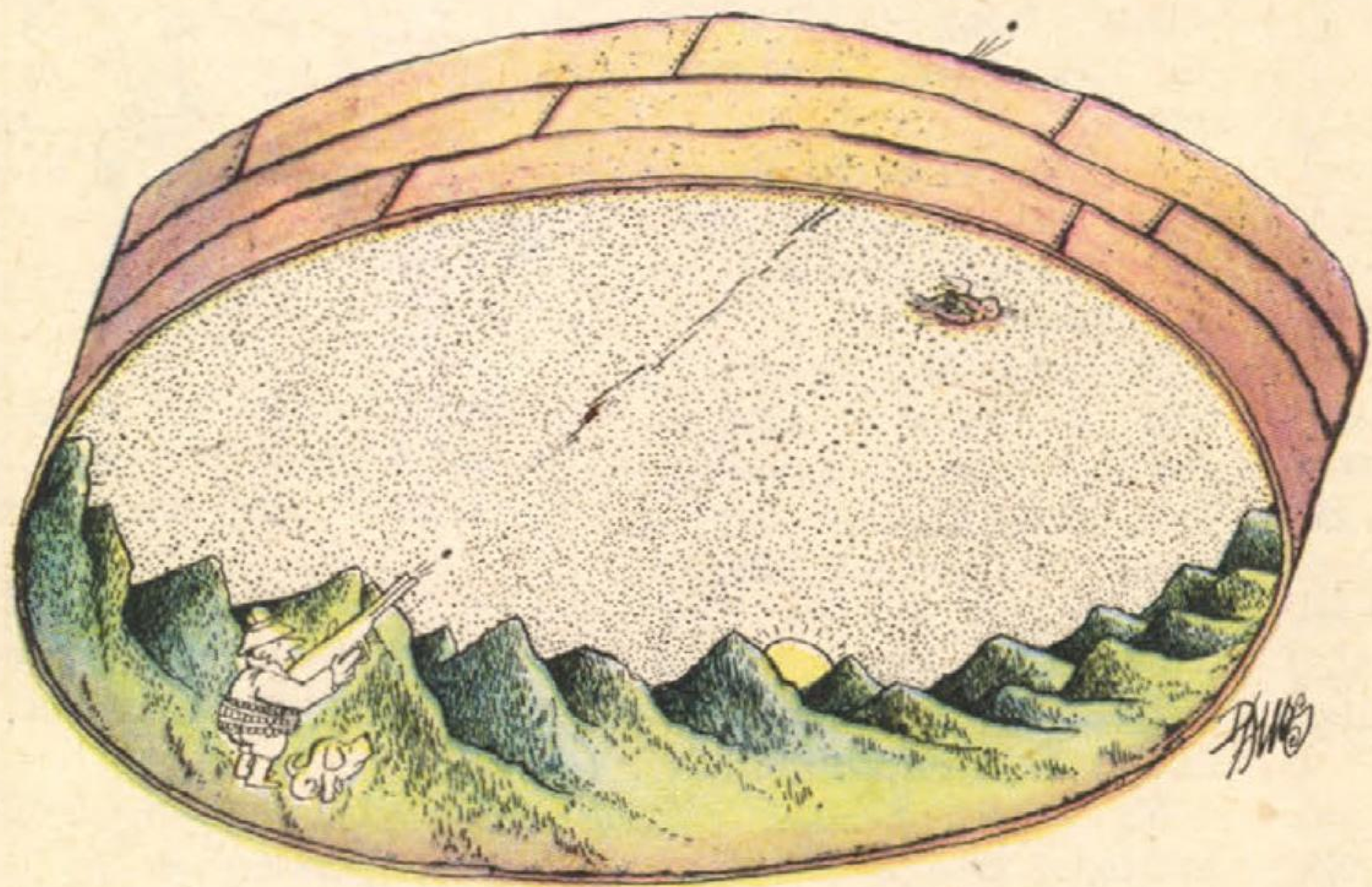
Visszakiált valamit, hogy mit csináljak neki.

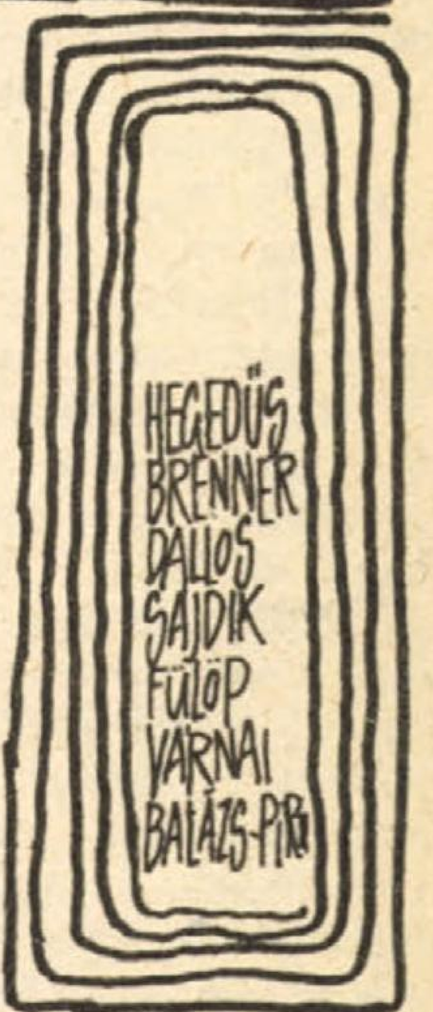
Azt hiszem, nem tehetem meg, nincs semmi értelme.

Novobáczky Sándor

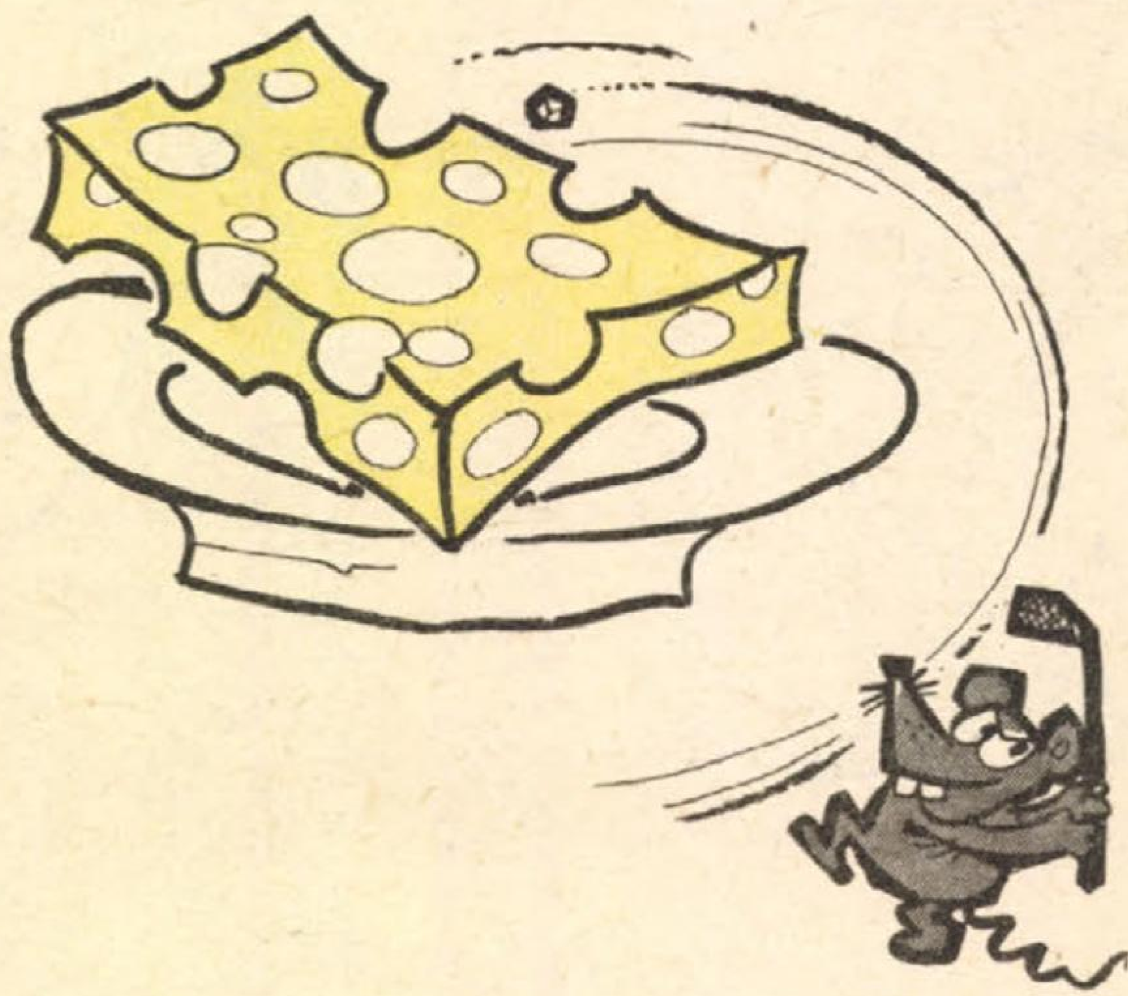

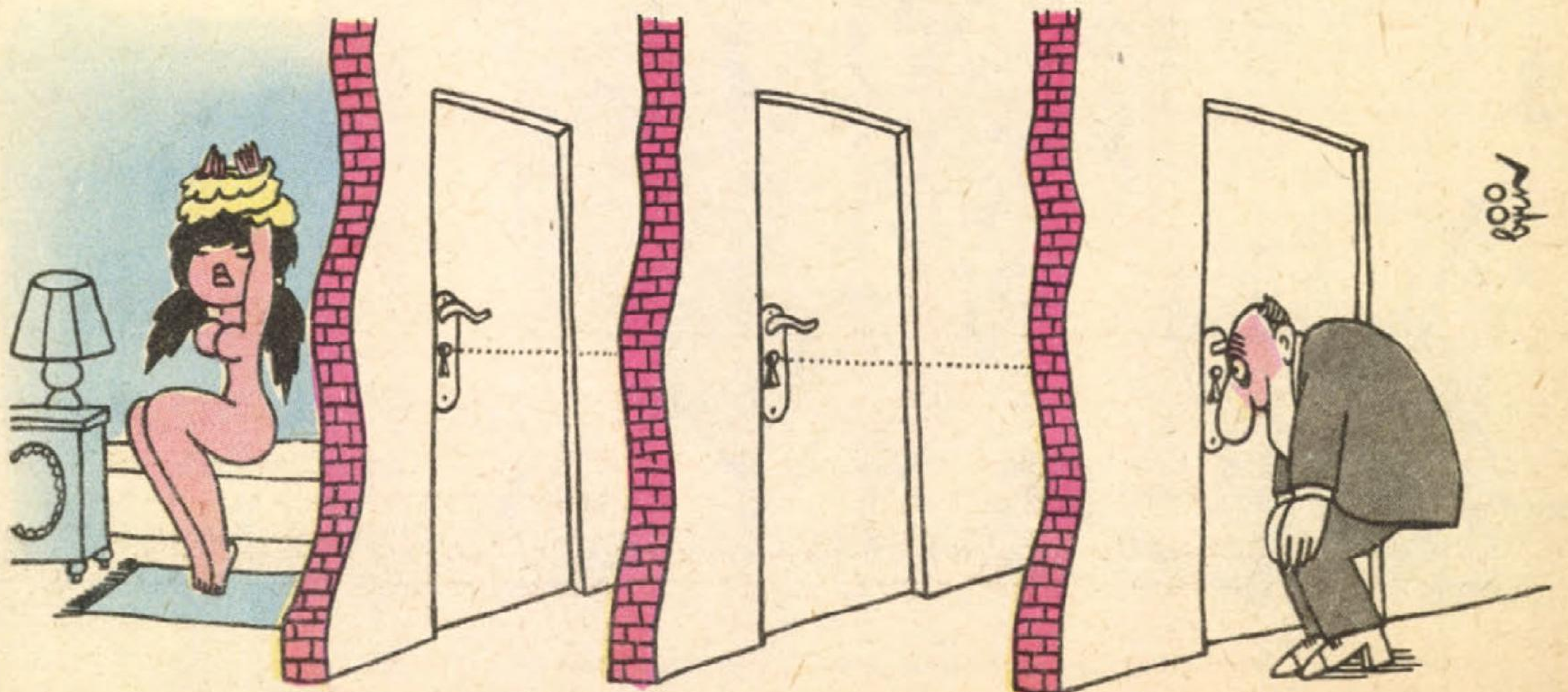

HEGEDŰS
BRENNER
DALLOS
SAJDIK
FÜLÖP
VÁRNAI
BALÁZS-PIRI

LYUK

várnai

1
2
3
4
5
6
7

A TÖKÉLETES MAZSOLA

Egykor, ha férfiak összeültek, menthetetlenül katona-emlékeikkel szórakoztatták egymást. Ma előbb-utóbb biztosan az autó lesz a beszélgetés tárgya.

— Tudjátok, milyen egy igazi „mazsola”? — tette fel a kérdést T. barátunk, aki hivatásos gépkocsivezető, s jelenleg tehertaxis. — Én ugyanis nemrégen találkozhattam a világ legnagyobb mazsolájával.

És mesélni kezdte:

— Délelőtt, inkább már dél felé, jövök be Csepelről, üresen, szabad zászlóval. Ilyenkor az ember igyekszik befelé, amennyire csak a forgalom engedi, most pedig engedte: mindössze egy kis FIAT ment előttem, rajtunk kívül senki, széles e világon. Egy rövid záróvonalnál érkezem a kis FIAT mögé, néhány pillanat múlva előztem volna, amikor a szívverésem is eláll: felfoghatatlan dolog történik előttem. A kis FIAT a *teljesen szabad úton* óriási csikorgással lefékezett. Reflexmozdulattal taposok a fékre, de lehetetlen bele nem szaladni! Csúszás, nyikorgás, csattanás: benne vagyok a kis FIAT hátában!

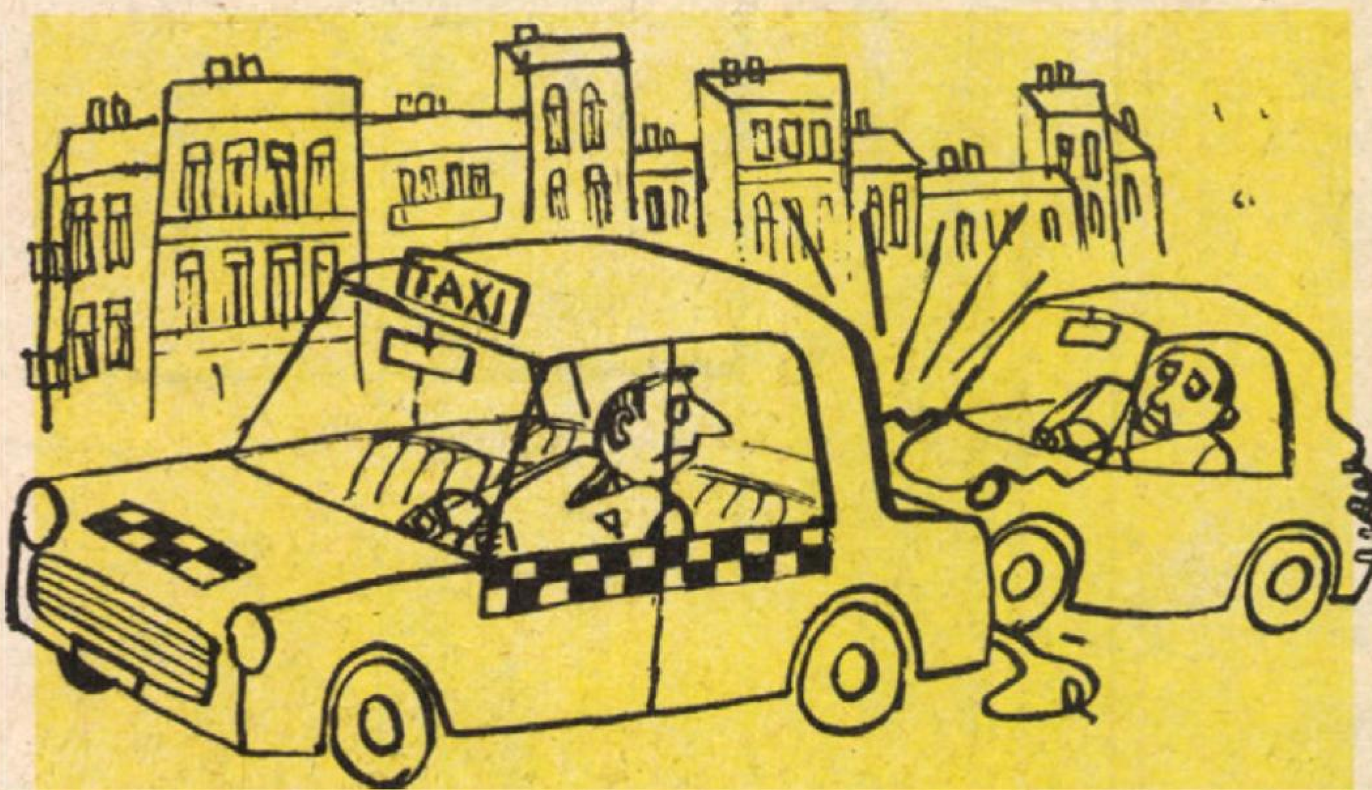
Kiszállunk a kocsiból, köpcös, ötvenes forma férfi a kis FIAT gazdája, sáppadtan, arcán torz vigyorral áll. Felkészültem, hogy ordítozni fogunk mindjárt egymással, de rögtön kijelenti, hogy ő a hibás, hát nem lehet vele ordítozni.

— Hogy lehet az út közepén így lefékezni, minden értelem nélkül!? — szidalmazom.

„Tévedésből léptem a fékre — mondja alázatosan — nincsen gyakorlatom, most kaptam meg a kocsit, itt, az autótelepen. Tíz perccel ezelőtt. Nem akartam a fékre lépni, higgye el, hanem a kuplungot akartam benyomni.”

Az ilyen pasassal még ordítozni sem lehet.

— Maga akármit mesél — oktatom dühösen — engem fognak megbüntetni. Egyszerű eset: nem tartottam be a követési távolságot. A rendőrség oda se figyel magára, hogy mit nyomott, mi helyett!

Erre a pasas azt mondja, tiltakozva: nem akarok én rendőrt, jegyzőkönyvet, tudom, hogy én vagyok a hibás! Csak azt nézzük meg, tudok-e tovább menni. Majd beállok egy autójavítóba.

Beülök a kocsimba, rükvercben kimászom a kis FIAT hátából, aztán szemügyre vesszük. Ezzel ugyan nem lehet tovább menni, összeroppant a ventillátor, meg miegymás. Nem komoly a kára, de menni nem lehet.

„Megtenné — kérlel a mazsola — hogy behúzna egy autójavítóba? Megfizetem a szívességét.”

Mit tehetek? Nekem is jobb, ha a kis FIAT feltűnés nélkül bevonul egy javítóba. Pénzt úgysem fogadok el a mazsolától, mert egy tisztességes szamár. Kötelet keresek elő a kocsimból, tehertaxiban egyéb sincs, csak gurtni, meg kötél.

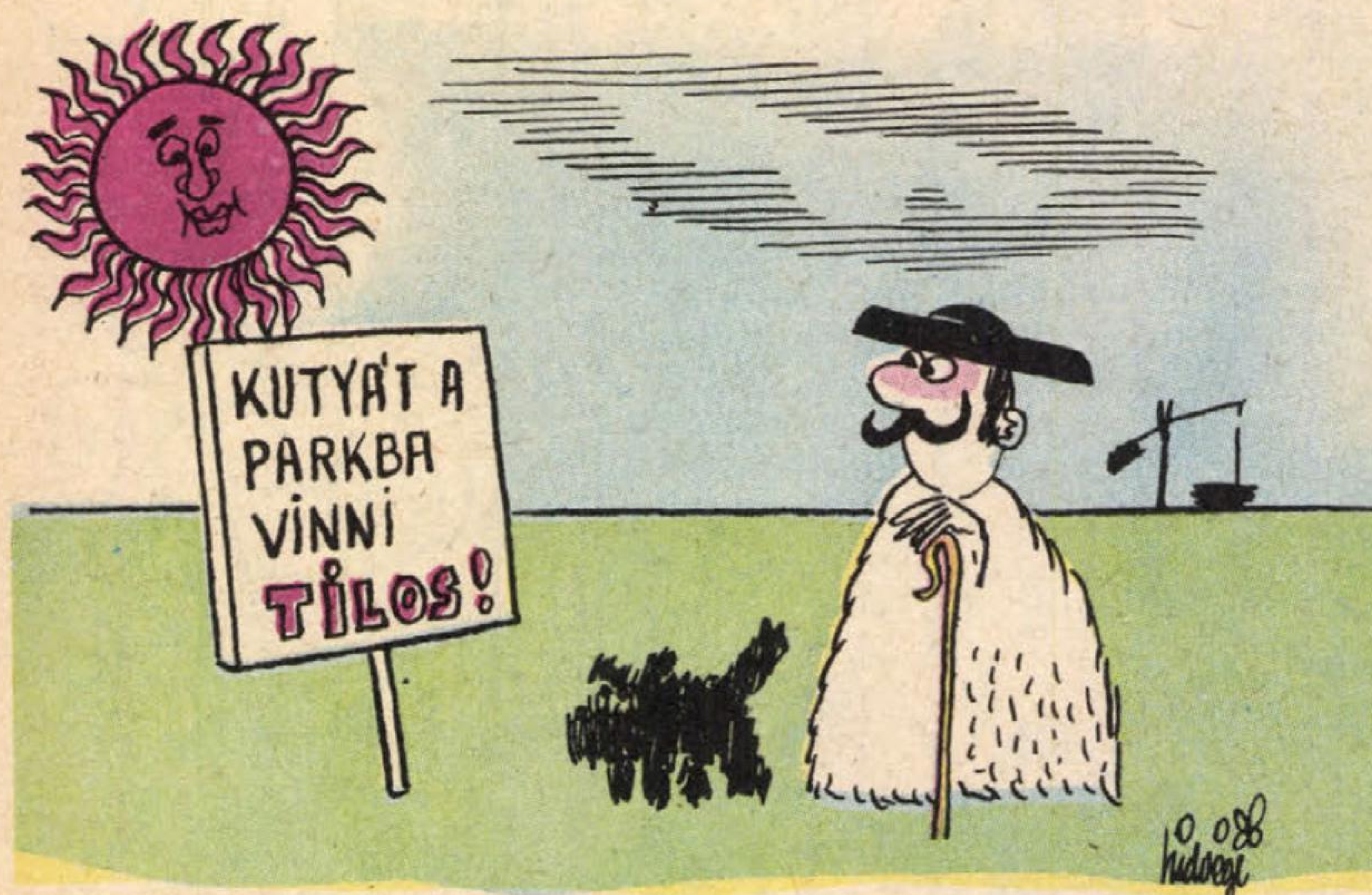
— Vigyázzon papa, mondom neki — ez nem vontatórúd, ez kötél! Mintha csak maga vezetne, úgy vigyázzon! Majd nagyon óvatosan megyek. Beülünk, én előre, ő utánam. Szépen döcögünk, óvatosan húzom a kis FIAT-ot, már a Soroksári úton járok vele, mikor egy autóbusz kanyarodik elénk, meg kell, hogy álljak. Alig álltam meg, valami csattan, csörömpöl hátul és a taxim megugrik egy ütéstől. Rosszat sejtve kiszállok: a kis FIAT beleszaladt a hátamba, az orrán összetörte valamennyi lámpáit. A kis köpcös vörös arccal mászik elő, vakargatja a fejebúbját.

„Csak az járt a fejemben — magyarázza restellkedve — hogy az előbb milyen bajt csináltam azzal, hogy a fékre léptem. Ezért most a kuplungot nyomtam meg a fék helyett, pedig igazán fékezni akartam. Annyira megzavart ez a karambol! Elég csúnya lett az eleje is!” — nézte az ürge szomorúan a kis FIAT-ját.

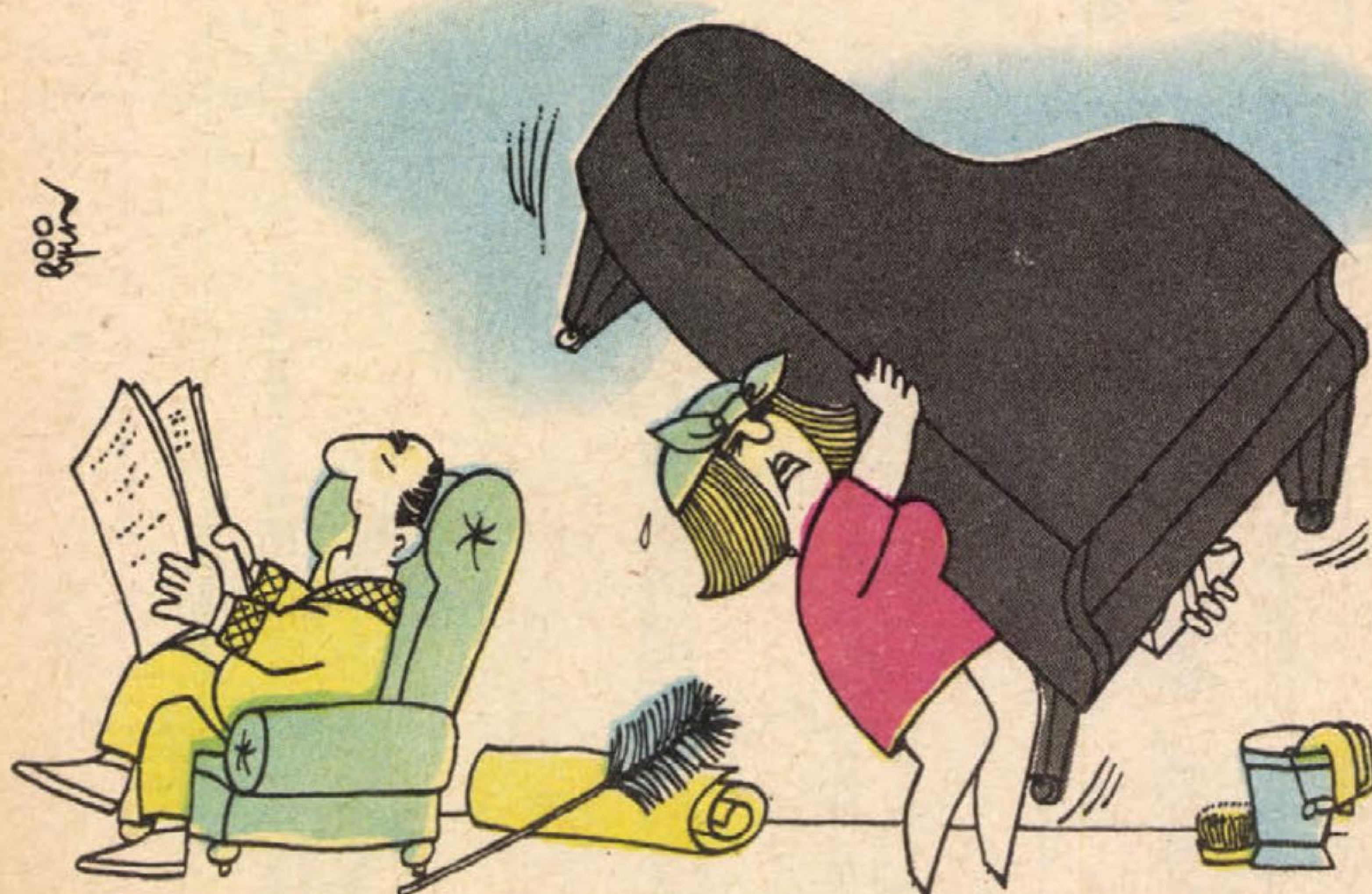
Már röhögni sem volt kedvem — fejezte be történetét T. a világ legnagyobb mazsolájáról.

Somogyi Pál

NEMZETI PARK LETT A HORTOBÁGY

NAGYVONALÚ FÉRJ

– Nem értem, fiacskám, miért borulsz ki ennyire, ha nem rohanok rögtön segíteni neked!...

MEGLEPETÉSSZERŰ ELLENŐRZÉS

– Tehát kartársak, a megbeszélt jelre elkezdünk ételmintát gyűjteni!

PEPITA

Doug Ascoll és Marc Treppler, a pattonvillei középiskola két diákja, megjavította a maratoni sakkozás világcsúcsát. 148 partit játszottak egyvégtében, mialatt rajongóik banánszeletkékkel táplálták őket. A sorozat végén 74:74 volt a játszmaarány és éppen a 149-edik döntő partihoz rakosgatták fel a bábukat, amikor Mary Sweethorn, az iskola takarítónője egyszerűen kiseperte őket az osztályból.

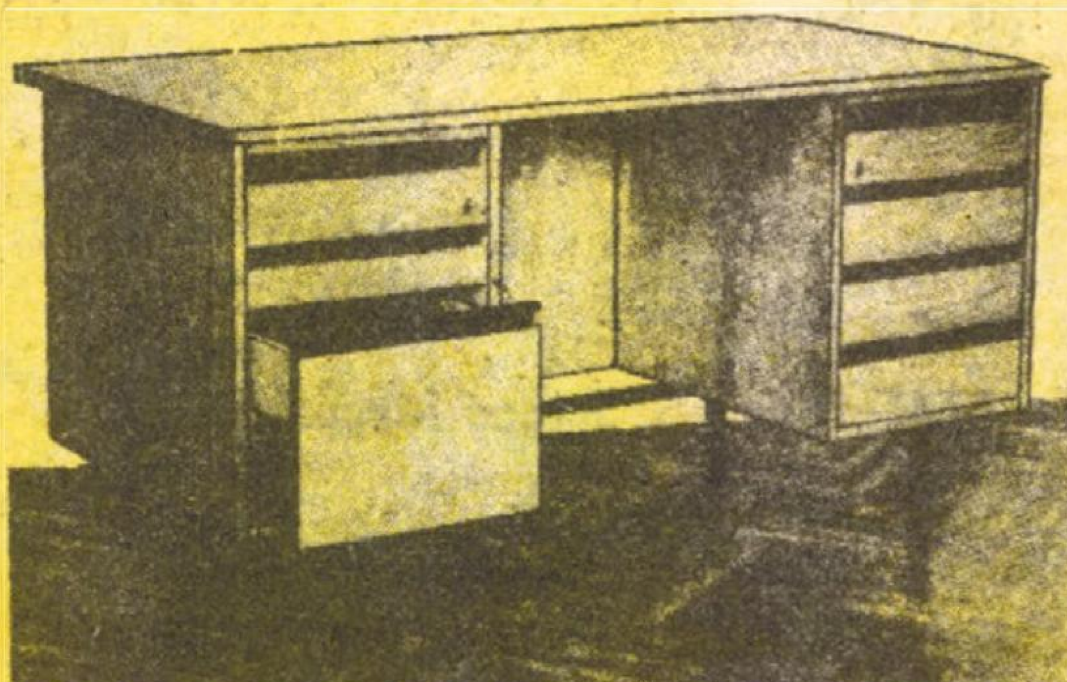
— Elég volt ebből a szamárságból — kiáltotta. — Ha nem mosom fel a tantermet, kidobnak az állásomból.

Hiába, az igazi nagysághoz vezető út értetlenséggel van kikövezve.

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Jó munkához, kellemes pihenéshez — szép, praktikus berendezést!

Kell egy íróasztal, ahol megpihenhet az ember!

(A Technika c. lapban fedezte fel Pataki Gusztáv)

VULKÁNKITÖRÉS pusztít Izlandban. A Helgafjell tűzhányóból omló láva teljes elpusztulással fenyegeti Westmannaeyjar városát. A háromezer-ötszáz lakosú városban hetven lakóépületet borított el a hamu és harminc ház égett földig. Ez a különleges felvétel a kitörés kontúrjait mutatja. Az előtérben egy elhagyott ló körvonalai láthatók

Nagyon érdekes. Persze attól még nem ló, mert öt lába van.

(A Képes Újságban észlelte Molnár László hajdúszoboszlói olvasónk)

lan termelés miatti költségvetési kiadások csökkenjenek. A gazdaságtalan termelési szerkezet kialakítását a bank a mindenkori hitelpolitikai irányelvek alkalmazásával kell, hogy elősegítse.

Így aztán majdcsak kialakul az a gazdaságtalan termelési szerkezet!

(A Könnyűipari Minisztérium hivatalos közlönyéből ollózta Dömel Károly)

gondot. A meglévő két tehergépkocsiból három régit kiselejteznek és helyettük három új Csepel teherautót vásárolnak.

— n —

Ez jó húzás volt!

(A Kisalföld c. lapból ollózta Szalai Pál, kunszigeti olvasónk)

ÉLETRE VALÓ ŐSLÉNY

Tökéletes álcázás

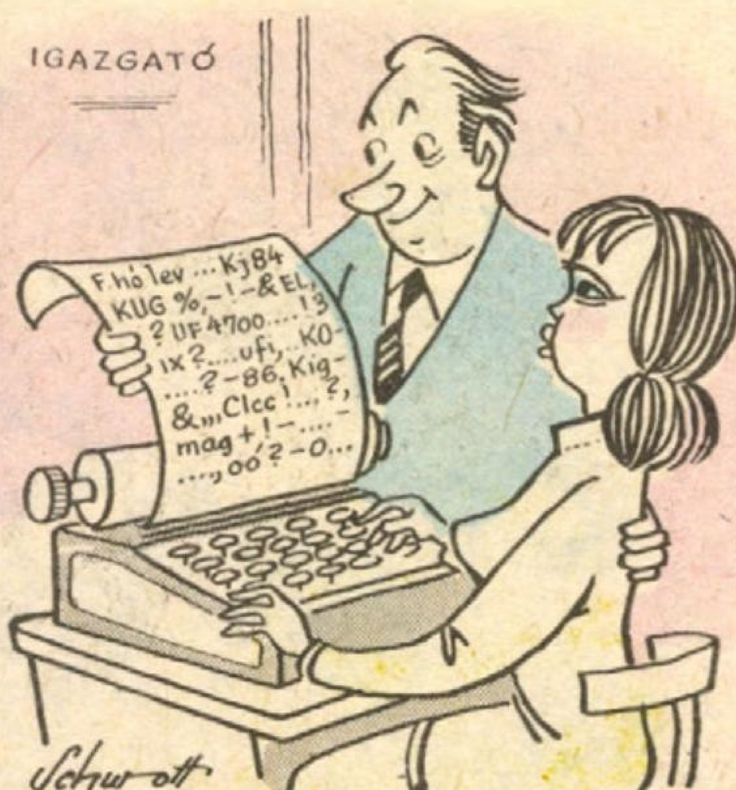
KIS CSIBÉSZ

Arthur Baker a hölgy többszöri sürgetése ellenére sem volt hajlandó nőül venni Laura Aldermant, mire Laura felbontotta az eljegyzésüket. Ezt viszont Arthur vette rossz néven és nem is habozott csalódását több módon is kifejezésre juttatni.

— Kérem — mondta Laura a yorki bíróság előtt. — Arthur szörnyű dolgokat kiabált be a levélszekrényem résén, ezt követőleg földet szórt a frissen szidolozott ablakpárkányomra, majd vizes zoknikat akasztott az ajtóm elé. Most már akkor se mennék hozzá, ha térden állva könyörögne. Látni se akarom többé azt a kis csibészt.

Arthur 69 éves. Laura 74.

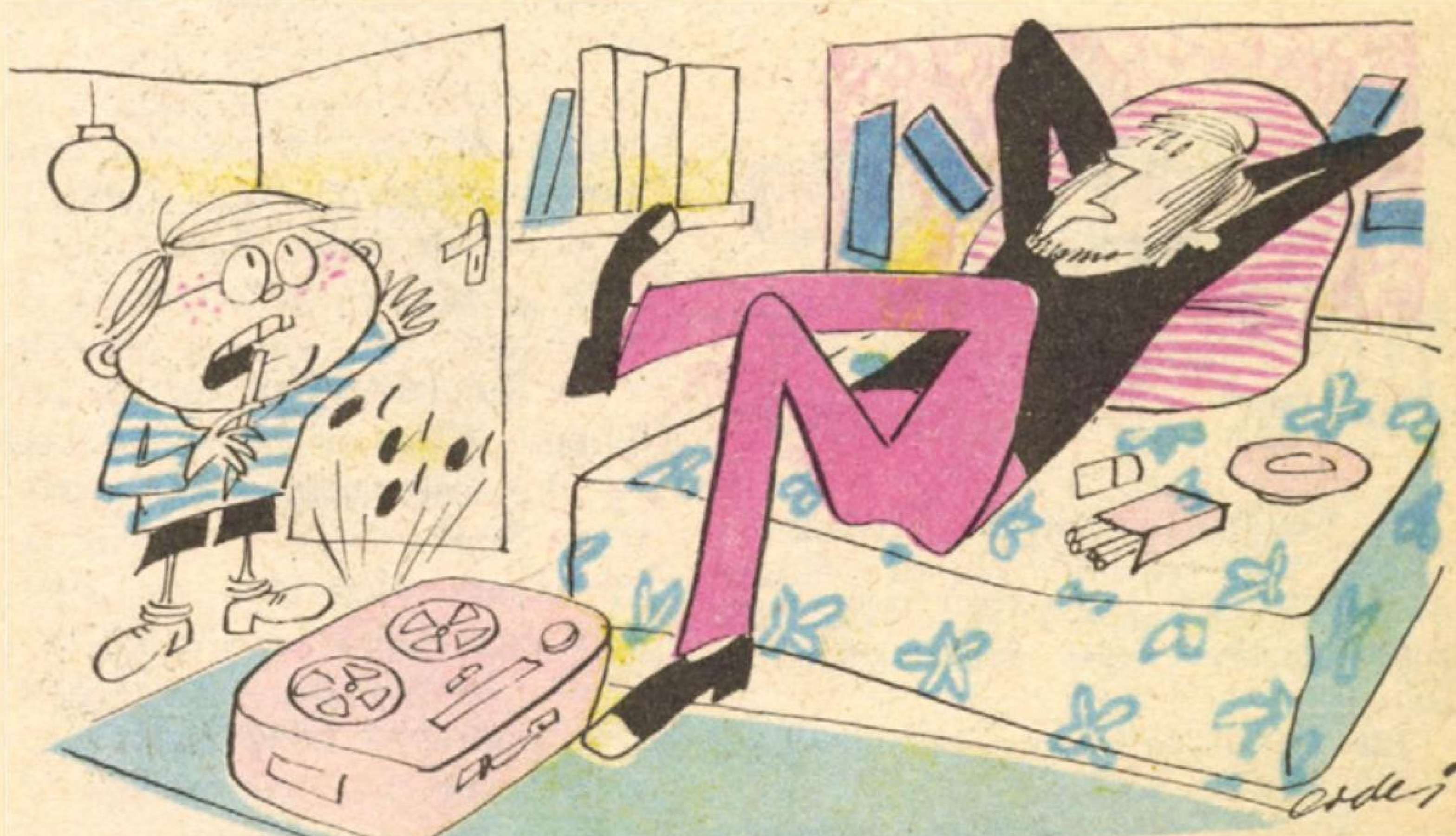
FURFANGOS GÉPÍRÓNŐ

– Mi ez, Mancika? Valami rejtjeles szöveg?

– Dehogy. Figyel a főnököm. Hadd lássa, milyen gyorsan gépelek ...

FIATAL SZÜLŐ

– Apu, nem hagynád abba azt a folytonos magnózást? Képtelen vagyok így tanulni!

ŐSZI NAGYTAKARÍTÁS

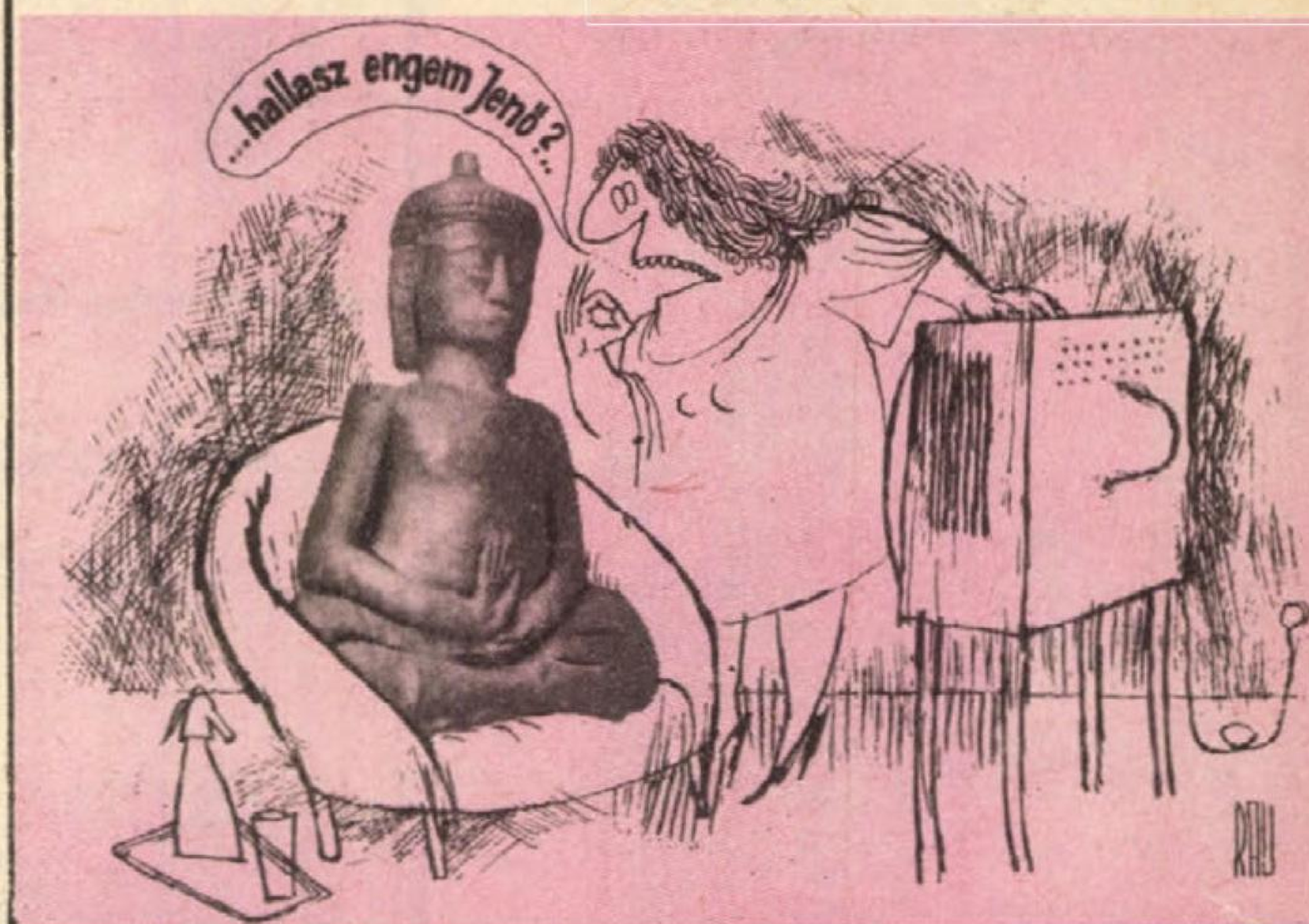

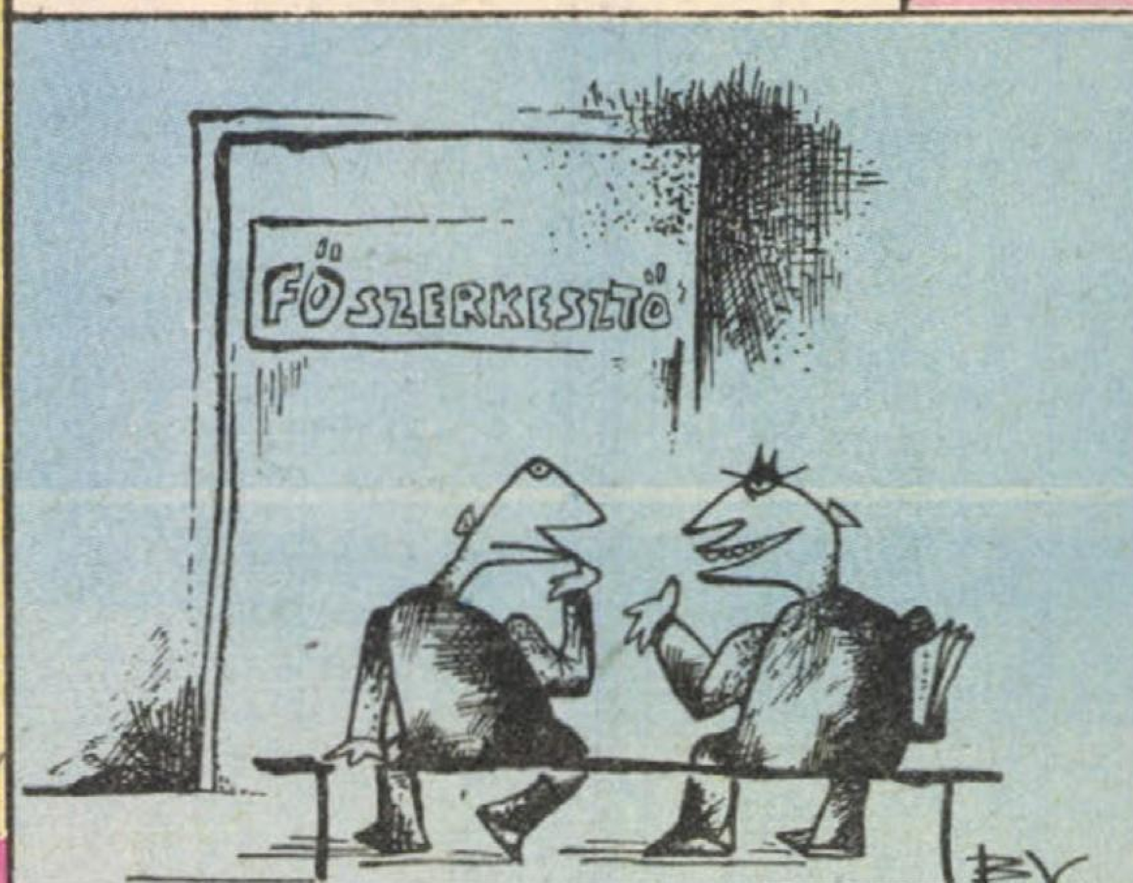
Jelenszky László, Rau Tibor, Benkő Viktor és Tettamanti Béla rajza

FIATAL KARIKATÚRISTÁK

A TÉVÉNÉZŐ

– Írtam pár novellát az anyagiasság ellen, ezeket most jól fizetik.

TEA

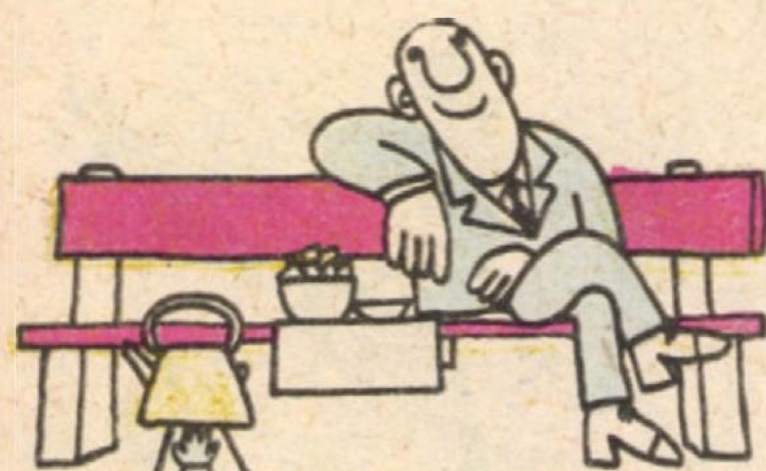
Levélládámban gépelt cédulát találtam a napokban. A cédulán ez állt:

FIGYELEM! TEAKÉSZÍTÉST (HOZOTT ANYAGBÓL IS) JUTÁNYOS ÁRON VÁLLALOK.

DROZNICSEK ÁRPÁD
A TEAFŐZÉS MESTERE
ALMÁSSY TÉR

Kíváncsiságom még aznap elvezetett régi ismerősömhöz. Droznicsek Árpád ott ült megszokott törzspadján, előtte a földön kis spirituszfőző égett. Rajta teáskanna. A padon apró fehér abrosz, rajta ízléses cukortartó, színültig tele mokkacukorral. Egy tányérkán gusztusos citromszeletek kínálták magukat.

— Üdvözlöm, Árpád! Már megint mit talált ki? — érdeklődtem gúnyosan. Árpád úgy tett, mint aki nem hallotta a kérdést.

— Foglaljon helyet. Megkínálhatom egy teával? Valódi ceyloni alapanyagból készült. Magának csak a beszerzési árat számítom fel.

Máris kitöltött egy csészével, a forró, illatos italból.

— Príma, első osztályú — mondtam elismerően és nagyot kortyoltam az aranysárga nedűből. — Az ég szerelmére, árulja már el, miért adta teafőzésre a fejét?

— Jelentős fogyasztói igényt elégítek ki ezzel. Mi, magyarok, szeretjük a teát, persze nem anynyira, mint az angolok, de szeretjük! Különösen a téli szezonban teázunk szívesen. Megfigyeléseim eredményeként elmondhatom, hogy nálunk számtalan eszpresszóban, cukrászdában, étteremben nem hajlandók kiszolgálni a vendéget citromos teával, mondván: kifogyott a citrom, kérjen a kedves vendég rumos teát. Nem kétséges, hogy a citromos tea nagyon szerényen növeli a bevételi tervet. De az idősebbek, a szerényebb jövedelmű nyugdíjasok igénylik a citromos teát. S ezt nálam megtalálhatják. Én nem nézem ki őket a padról, amiért csak egy teát fogyasztottak. Sőt, a tea mellé egy kitűnő, szellemes társalgót is kapnak a személyemben — közölte szerényen Droznicsek. — Szívesen elbeszélgetek az idősebb korosztállyal, minden őket érdeklő témáról: a zöldségárakról, a reumáról, a nyugdíjról, a főzésről, a gyógyszerekről, a miniszoknyáról, az iszappakolásról, és a szexről.

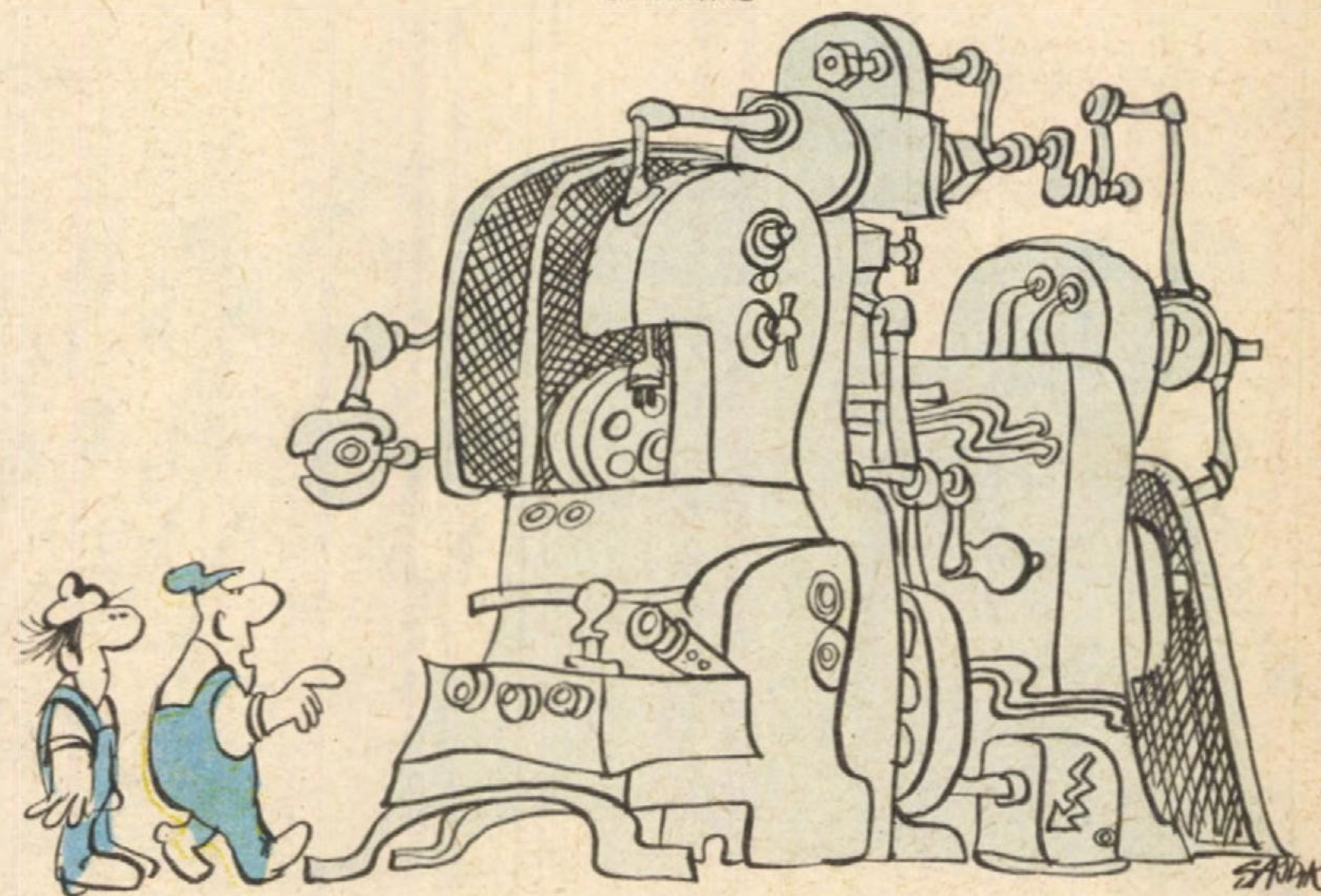
— Ismét fejet hajtok ön előtt, Droznicsek! — jelentettem ki mély tisztelettel és távozni készültem.

— Elnézést. Egy forint hetvenet kapok. Csak a formaság kedvéért — közölte szigorúan Droznicsek.

— Nem kell visszaadnia — mondtam előkelően és átnyújtottam egy kerek két forintos. — Ön igazi humanista. Megérdemli a borravalót — közöltem vele, aztán eltávoztam a reprezentatív Almássy téri teaszalonból.

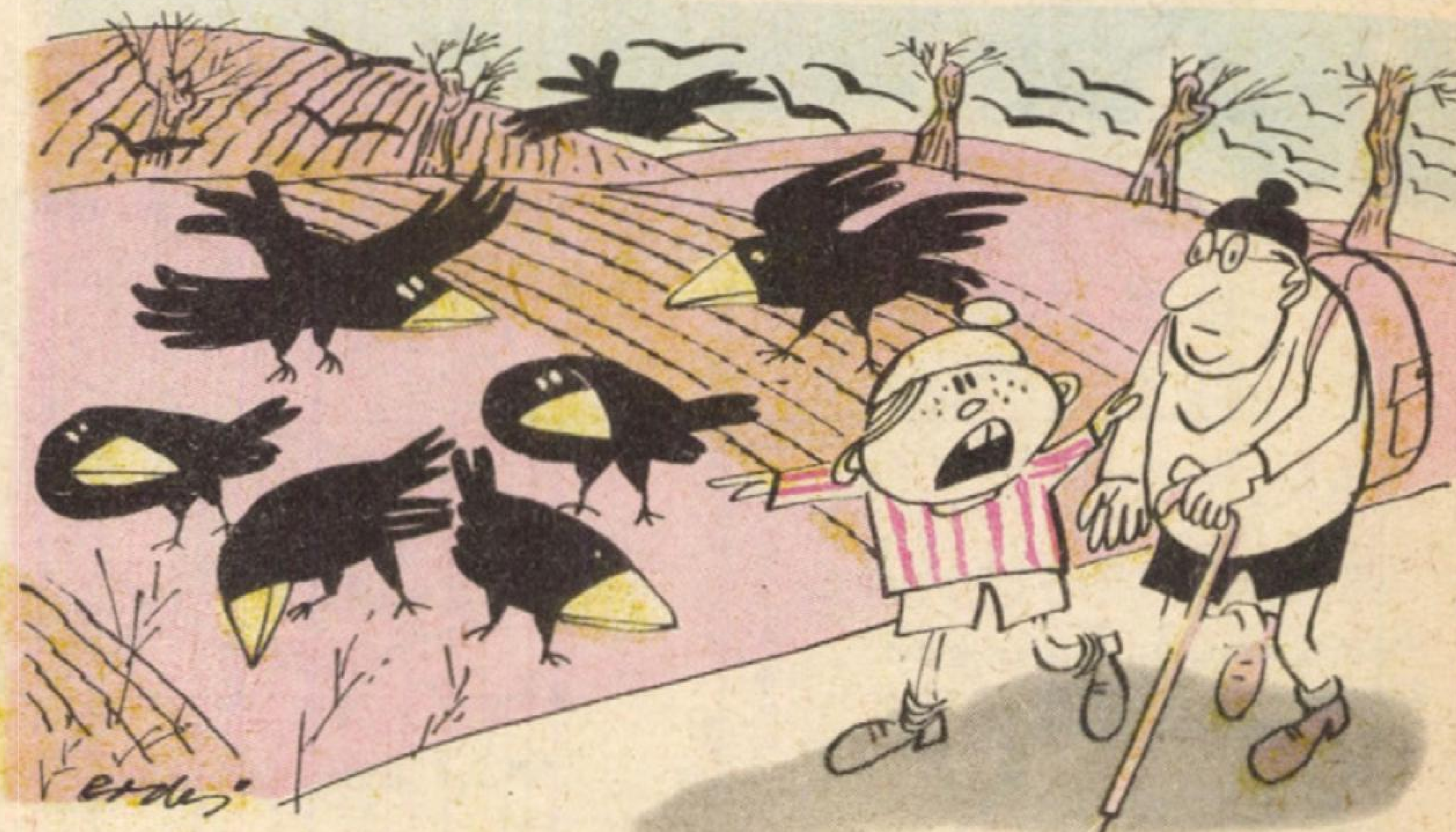
Galambos Szilveszter

OKTATÁS

– Az első gombnál indul a gép, a másodiknál leáll, a harmadiknál sípol és akkor összegyűlünk, hogy kitöltsük a totószelvényt...

PESTI GYEREK

– Nézd, apu, mennyi itt a postás bácsi!

DIRIB — DARAB

GONDOLKODÁS

Egyesek miért akarnak gyermekkorukban gondolkodásra tanítani, ha mások felnőttkorukban le akarnak szoktatni róla?...

*

SZAKMAI TELÍTETTSÉG

— El akarom felejteni a múltat... — mondta egy történész.

*

NEMZETKÖZI ÉLET

A leggyöngébb politika: az erőpolitika...

*

PESSZIMIZMUS

— Lassan már a bánat sem jelent számomra örömöt... — mondta búsan egy ember.

*

KÖZMONDÁS-VÁLTOZAT

Aki a virágot szereti, rossz kertész nem lehet...

B. Szilágyi János

252. rejtvényünk megfejtése:

Hadiállapot

A 100 forintos díjak nyertesei:
Németh Kálmán, 1183 Bp., Thököly út 77.
Becher Anna, 1115 Bp., Bartók Béla út 87.
Ferkó Margit, 2234 Maglód, Hock J. u. 11.

253. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon — legkésőbb március 12-ig — erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

RÉGI PESTI INNEN — ONNAN

A TRÓNÖRÖKÖS MÚMIÁJA

Nem, nem, félreértés ne essék: nem valami misztikus-fantasztikus múmiahistória következik. *Ferenc Ferdinánd*, az Osztrák—Magyar Monarchia trónjának hajdani várományosa, akinek Szarajevóban bekövetkezett halála ürügy lett az I. világháború kirobbantására, a bécsi kapucinusok sírboltjában, szarkofágja mélyén alussza örök álmát. Tetemét nem bugyolálták balzsamos leplekbe, nem zárták múmia-tokba, nem állították ki üvegszekrényben, múmiája nincs, így nem is tekinthető meg sehol, illetve...

Illetve kizárólag az itt közzétett fényképen.

A dolog úgy történt, hogy, mint azt Ferenc Ferdinánd 1892—93 évi világkörüli hajóútjáról beszámoló „Napló"-jában megírta, korábbi utazásai során ellátogatott Egyiptomba is. Mit látott, mit nézett meg a fáraók országában, arról nem szól a krónika, de annyi bizonyos, hogy a 27—28 esztendős főherceg akkor még korántsem lehetett olyan kimért és mogorva, mint később. Derűs kedélyére vall, hogy Kairóban elment Heyman udvari fényképész pálmával díszített műtermébe, ott bebújt egy üres múmia-koporsóba, az arcmaszk helyén kidugta bajszos fejét — és egy-kettő-három: múmia-fotográfiát csináltatott magáról. Mint valami vasárnapoló, hetyke bakalegény, aki léghajóst mímel a városligeti fényképész vászonra pingált léggömbkosarában...

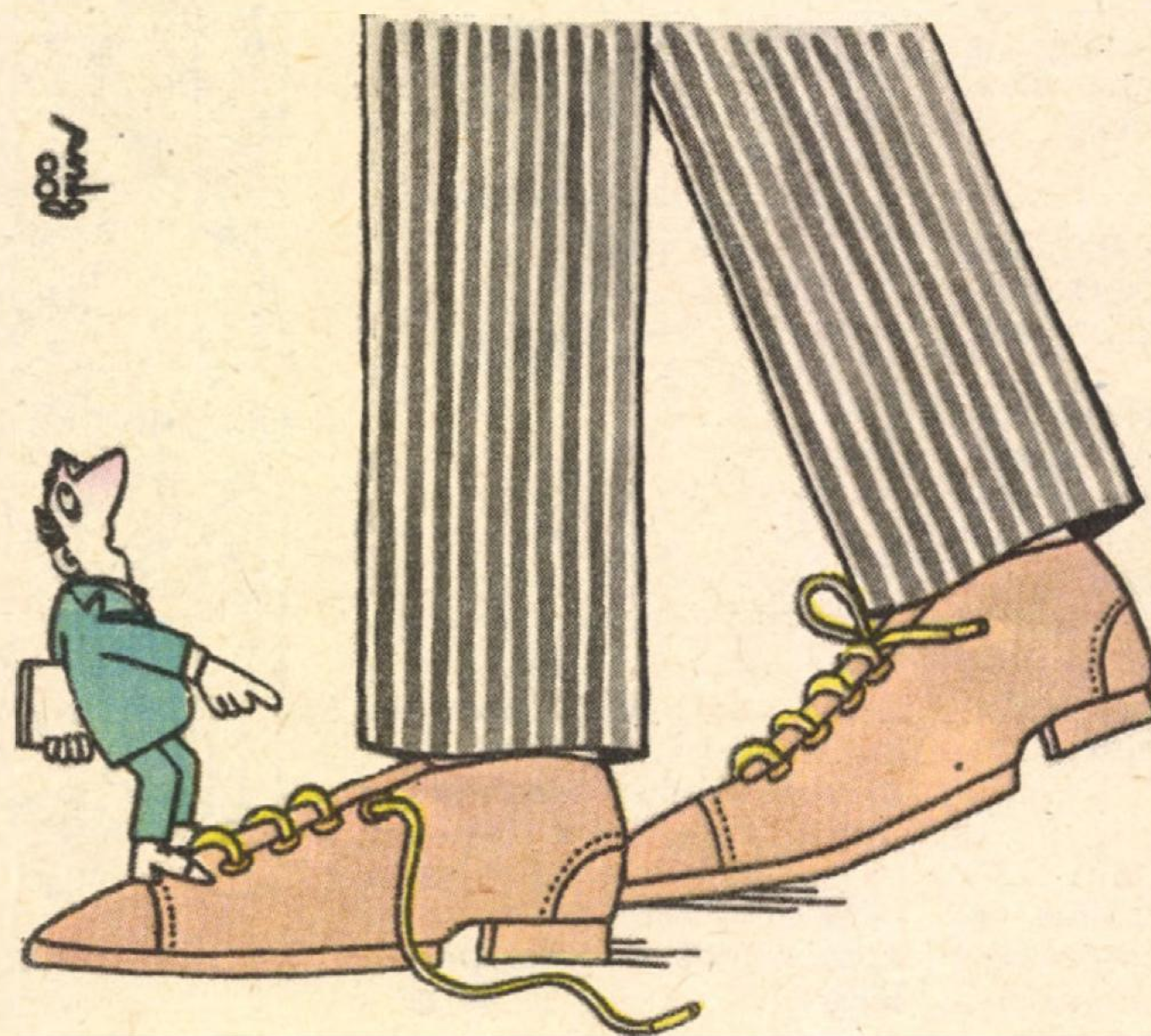
Az erőszakos halállal elpusztult Rudolf trónörököst követő uralkodójelölt: Ferenc Ferdinánd, az ellene elkövetett halálos merénylet előtt negyedszázaddal a fáraók földjén múmiásdit játszott...

Különös gusztus.

Vagy különös előérzet.

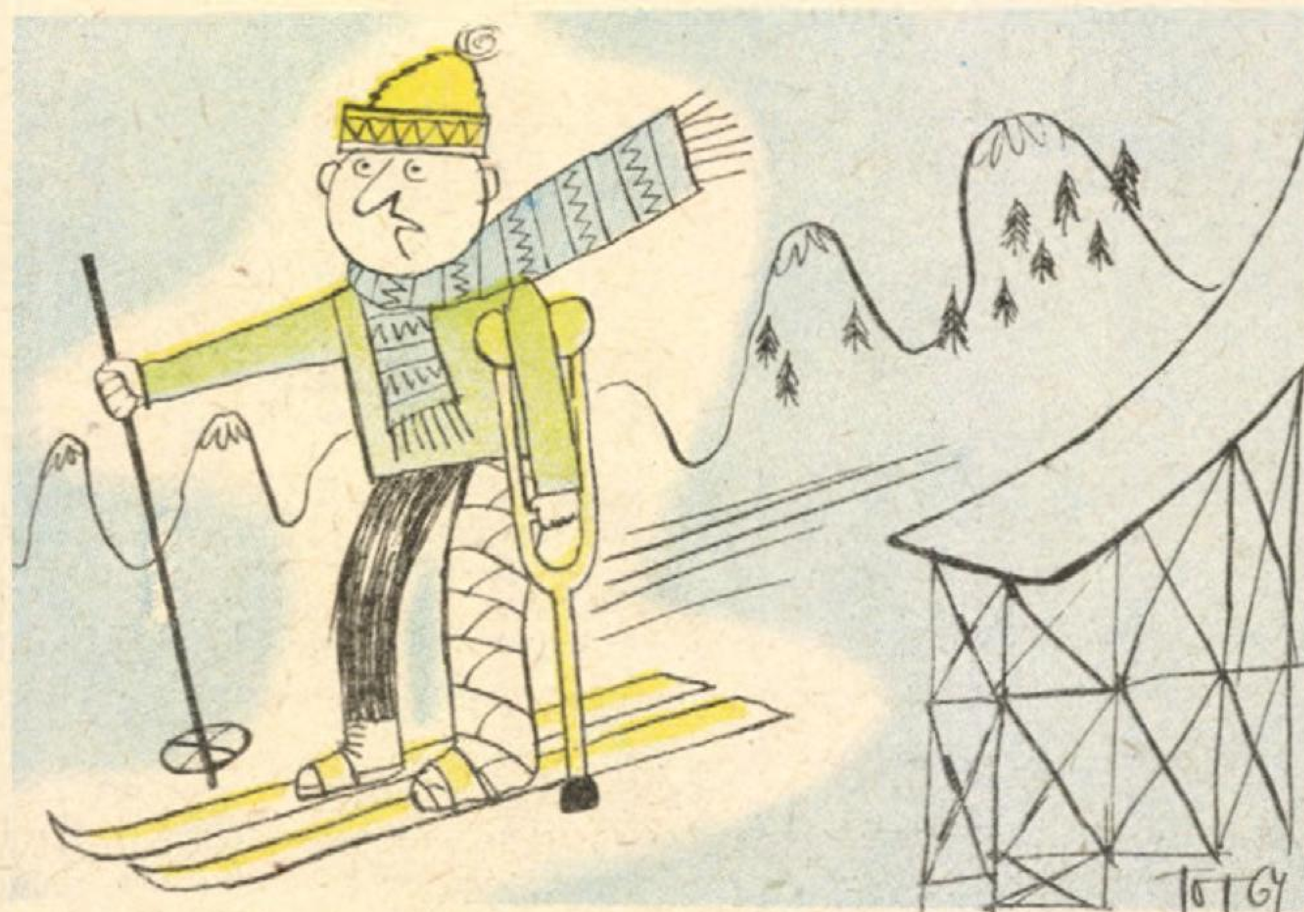
Békés István

IGYEKVŐ BEOSZTOTT

— Megköthetem a cipőfűzőjét, főnök kartárs?...

JUTALOMÜDÜLÉS — TÉLEN

— Ezt a két hetet most már féllábon is kibírom.

MEGSZOKÁS DOLGA

A kocsim alá sárba-porba fekszem
és szerelem őt buzgó szerelemmel.
A hátam tövén kinőtt már a tyúkszem,
de egy kocsiért mit nem tesz az ember!
Nem ibolya, amit szaglok alulról:
olaj-lucskos rajtam cipő és zokni.
Az újdonsült autós szöveg ma úgy szól:
egy jó kocsiért mindent meg kell szokni.

A vasárnapom réges-régen ráment
mert bütykölgetem, barkácsolom folyton.
A feleségem kimondta az áment,
hogy elválik, mert pokol lett az otthon.
A spájz már csupa ronda marmon-kanna
melyből sokféle bűzös lé csorog ki:
nincs étel, melyben emléket ne hagyna...
De egy kocsiért érdemes megszokni.

Parkolni kell? Mint egy dervis, keringek
s a tízperces út egy órásra nő meg.
Ha beállok — a mazsolák oly linkek:
nem vigyáznak... még majd nekem is jönnek.
Minek vezet a sok fakezű trottli?
Dehát sebaj. Ezt is meg lehet szokni.

Ám ha átnézek a szomszéd garázsba
ahol szomszédom Mercedese villog,
az irigység a szívemet megrázza,
mert Trabantomra kicsinylőn kacsintott.
A sorstól ez a leggonoszabb frocli:
amíg élek... ezt nem tudom megszokni —
EZT nem tudom megszokni.

Bedő István

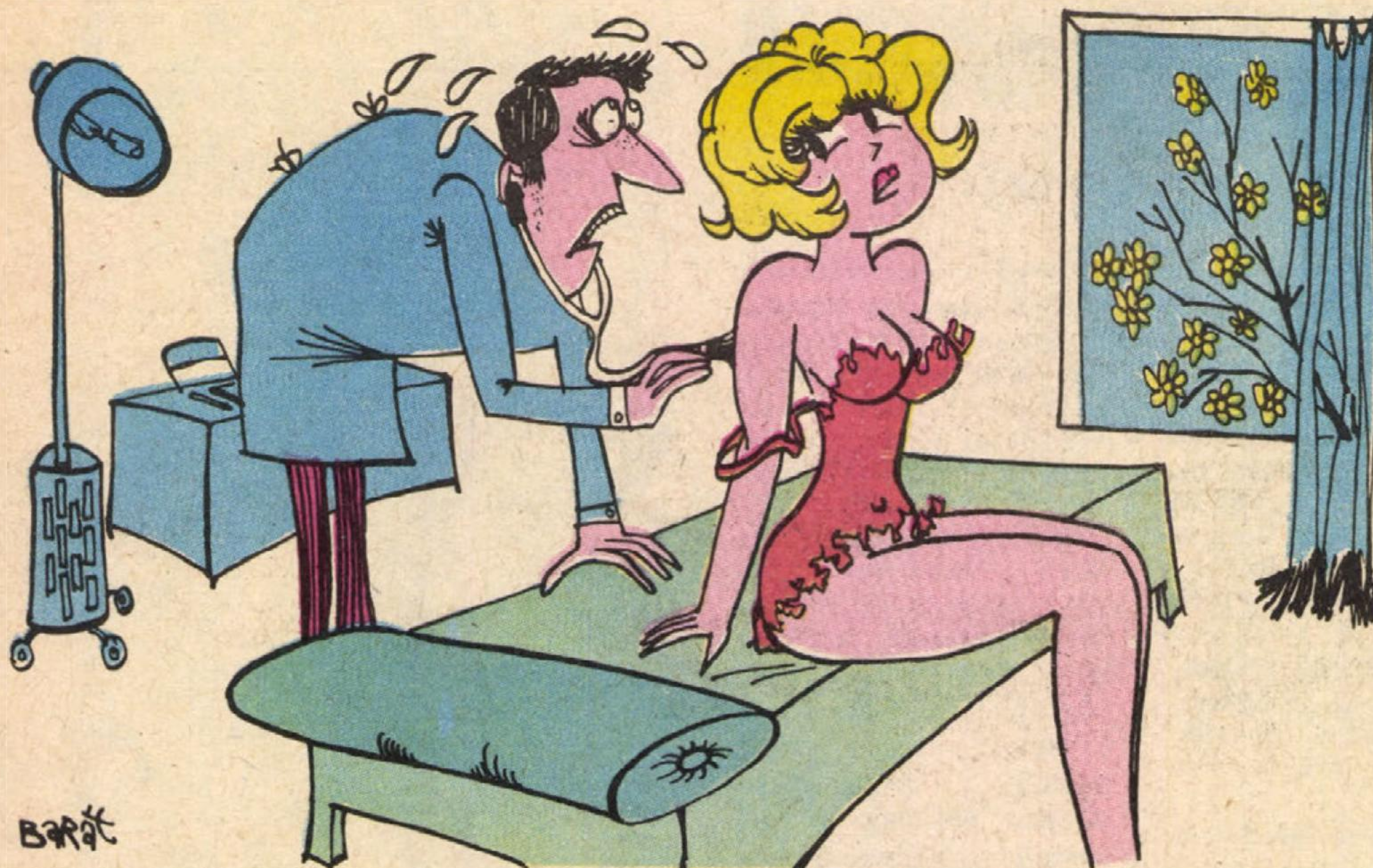

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-10 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

TAVASZODIK

– Sóhajtsak, doktor úr?
– Fölösleges kisasszony, én már sóhajtottam ...

UDVARIASSÁG

– Miben lehetnék a segítségére, asszonyom?

tribün

Annemarie Pröll fölényesen vezet a sízők Világ Kupájának pontversenyében. A st. moritzi lesiklóversenyt is megnyerte, úgy zúdult alá a hegyről, mint egy kis lavina s az utolsó pillanatig elkeseredetten birkózott a lejtővel. Amikor meghallotta, hogy övé a legjobb időeredmény, csodálkozva felkiáltott:

— Mi az, a többiek még lassúbbak voltak?!

Chris Taylor, a müncheni birkózócsarnok legtöbbet fényképezett kolosszusa, a 196 kilós óriás az amerikai bajnokságot is megnyerte. Igaz, majdnem elkésett a döntőről.

— Egy kicsikét elaludtam — magyarázokodott —, de ez még nem lett volna baj, mert a szállodaportás felajánlotta, hogy elhoz a kocsiján. Amikor azonban megláttam, hogy csak egy kis Volkswagenja van, úgy gondoltam, okosabb, ha gyalog jövök.

*

Guy Husson, a franciák veterán kalapácsvetője szívből irigyli a futóatlétákat.

— A dobók szerencsétlen fickók. A futók tucatnyi távon is versenyezhetnek, világcsúcsokat állíthatnak fel. Az lenne igazságos, ha nyilvántartanák az ülve, térdelve, hasonfekve és fejenállva elért kalapácsvető-rekordokat is.

*

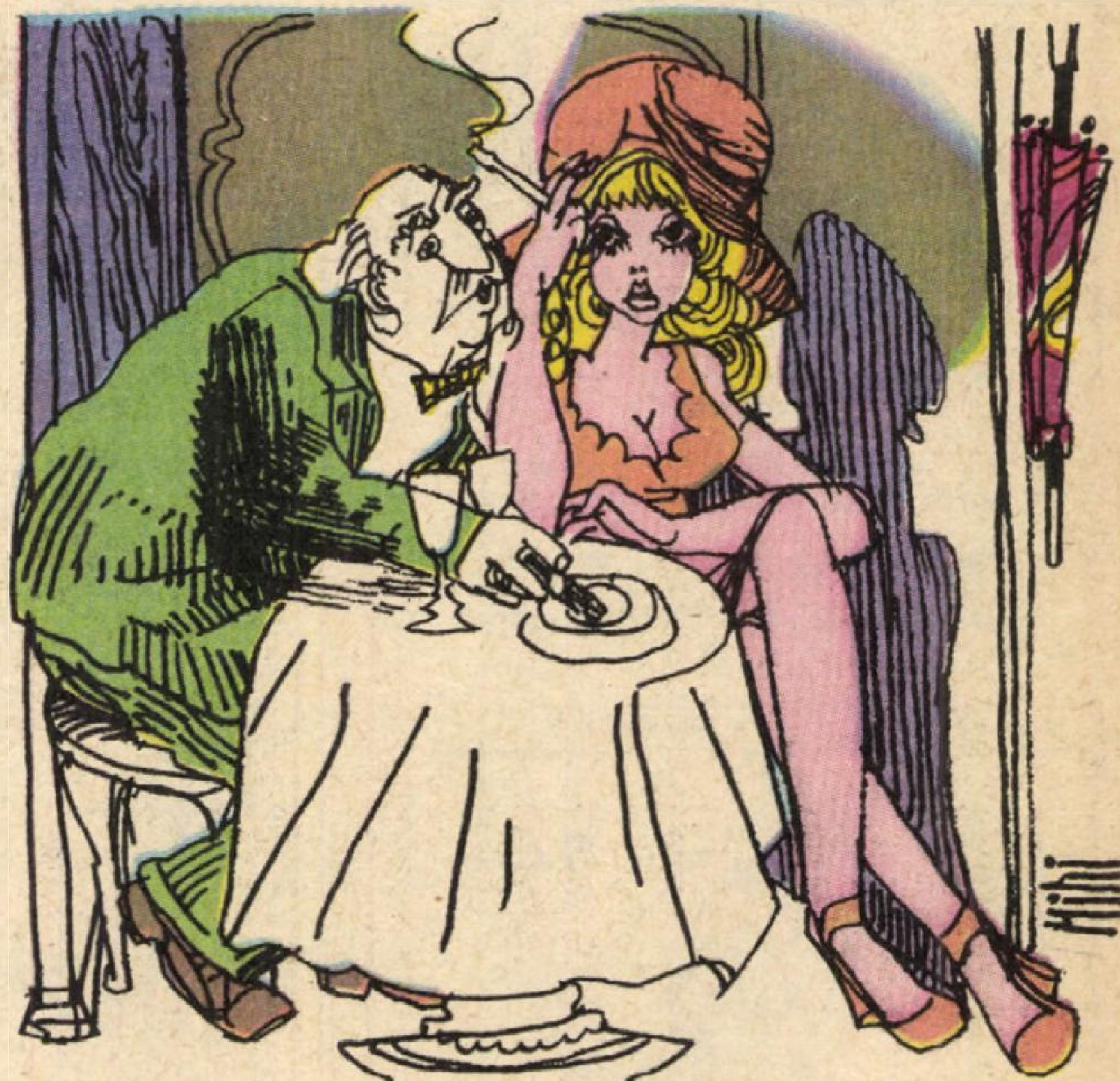
Az FC Gillingham labdarúgói elutaztak a Barrow elleni mérkőzésre. Vonatkésések miatt elszalasztották a londoni csatlakozást, négyszáz fontért repülőgépet béreltek tehát, úgy tették meg utuk hátralevő részét. Így is késtek egy félórát és csak a Barrow előzékenységének köszönhették, hogy mégis pályára léphettek. A mérkőzést a 75. percben félbe kellett szakítani. Olyan sötét volt, hogy a játékosok már az orrukig sem láttak. A Barrow akkor 7:0-ra vezetett ...

A Gillingham természetesen akkor is elveszti a két pontot, ha el sem indul hazulról. Az angol szabályok szerint azonban az ilyen mérkőzést csupán 0:3-as gólaránnyal írják a vétkes terhére. És a négyszáz fontot is megspórolják!

p. p.

ŐSZINTE BESZÉD

– Drága Ildikó, nem akar az özvegyem lenni?

nagy emberek kis történetei — PRAXITELÉSZ — **nagy emberek kis történetei**

